

Abril - 1983 ARBÚCIES

31
COLECCION

RAFAEL VILÀ
LBARNILS

Terregada
d'Alzina

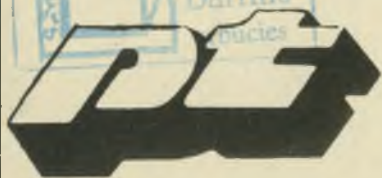

Biblioteca Rafael Vilà i Barnils-Arbú...

1351543363

Sant Jordi 1983
Homenatge Rafael Vilà

MOBLES

pujadas tort

- TAPISSERIES A MIDA
- MOQUETES
- CORTINES

Anselm Clavé, 70 - Tel. 33.08.91 BLANES

Camprodon, 15

ARBÚCIES (Girona)

ASSORTIT DE TAPES CALENTES
CAFÈ • BAR • SALA DE T.V. • DISCOTECA

En aquest exemplar de Perxada creiem que hi ha coses importants per fer saber als nostres lectors.

Fa temps que no us comentem les dificultats econòmiques que té la nostra revista. No us creieu pas que no hi siguin. Cada sortida al carrer d'un nou número comporta uns diners de dèficit que fins ara hem cobert de molt diverses maneres: subvencions oficials, loteria, bar de la festa major, etc..... La millor manera, però, d'aixugar aquest dèficit pensem que és comptant amb un número suficient de subscriptors. D'aquesta manera també assegurem la continuïtat de la revista.

Es per això que per la diada de Sant Jordi hem endegat una campanya de cares a ampliar el nombre de subscriptors.

«PER SANT JORDI, A MÉS DEL LLIBRE I LA ROSA, LA SUBSCRIPCIÓ A LA PERXADA»

Un altre esdeveniment per esmentar és l'homenatge al nostre col.laborador Rafel Vila i Barnils. Perxada n'ha pres la iniciativa tot comptant a més amb l'adhesió i col.laboració de moltes altres entitats del poble. També i com a tribut particular hem volgut dedicar-li el dossier central d'aquesta revista. Esperem que a ell li agradi i que a vosaltres us animi a participar de la festa homenatge que se li farà els dies 22 i 24 d'abril.

EQUIP PERXADA

En Roder.

EDITA

Conselleria de Cultura de l'Ajuntament d'Arbúcies

DISSENY - COMPAGINACIÓ i MUNTATGE

Dolors Galceran
Pep Badia

NOTA IMPORTANT:

PERXADA no es fa responsable ni sotacriu cap dels articles o treballs que s'hi publiquen, el responsable n'és el signant. PERXADA ofereix les seves planes a totes les crítiques i comentaris que es facin sobre el seu contingut. Per qualsevol consulta relacionada amb el contingut de la revista, us heu d'adreçar necessàriament al Consell de Redacció.

Col.labora Fotocòpies

CAYRÓ

Sumari

3. Editorial

4. Sumari. Equip Perxada

POLITICA

5,6. D'Expropiacions i altres coses

7 a 10. Entre cristianisme i revolució, no, hi ha contradicció

ESCOLES

11. El gegant de fum

CULTURA

12,13. Em refereixo al "Passotisme"

13 a 16. Ia Variació: El teatre a Propòsit de "Cos"

16. El llenguatge Popular

17. Supertram a Catalunya

18. Espurnes

Pàgines Centrals: Dossier Rafel Vila i Barnils

19,20. Embaixada arbucienca

21,22. Conveni Metall

22. Cuca fera

23. Setmana de Sant Jordi

24,25. Un conte

26,27. Opinió. La festa encara?

28 a 30. Notes breus

31. Festa de l'Arbre. Hivern

32. Tots hi tenim veu

ESPORTS

33. Billar. Cros escolar. Auto-Cross

34. Basquet

GUIA PRÀCTICA PER A DEIXAR DE FUMAR

PROGRAMA
D'INFORMACIÓ
SOBRE EL
TABAQUISME

Per Sant Jordi...
un llibre i una rosa...
Aquest any economia.

EQUIP PERXADA

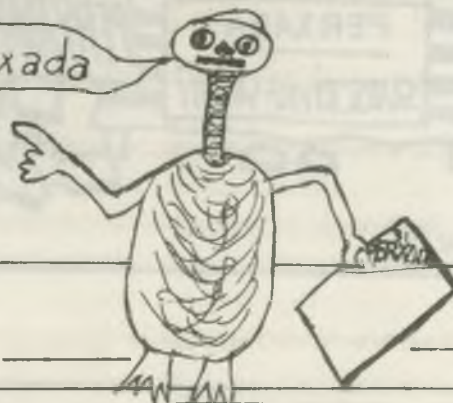
Agnes Rosell, Carme Tort, Pietat Horta, Montserrat Soler, Carme Coll, Glòria Font, Maite Gisbert, Xavier Guell, Angeła Mª Miralpeix, Joan Illa, Rosa Bayes, Quico Batlle, Martí Auledas, Margarida Noguera, Josep Auledas, Jaume Sureda, Nuria Tort, Rosa Costa, Montserrat Cortès, Josep Puigvi, Josep Mª Recarens, Pietat Casanova, Ester Saborit, Josep Mª Clopés, Dolors Galceran, Pepe Lopez, Marissa Ruivieja, Pere Garriga, Josep Mons, Marina Genebat, Pili Pasqual.

Mi Perxada

Mi Perxada

ALTRES COSES

No podeu dir que no hagi estat aquest el tema del dia de les darreres setmanes. Però tot i que se n'ha parlat molt i s'han omplert molts folis i venut moltes edicions especials de revistes i diaris, encara no n'he ensopegat cap que anés al fons del problema, el perquè de la crisi. I aquest perquè és un problema greu, bàsicament financer. Com sempre sol passar per aquests voltants, quan passa quelcom la gent del carrer sap que ha passat però no perquè, com, etc. I jo voldria, almenys, intentar d'esbrinar aquests aspectes de l'assumpte que queden "in albis pro populi".

En primer lloc s'ha de parlar de la causa o causes de la crisi del grup (altrament dit "imperi") RUMASA: RUMASA no era res més que una S.A. dedicada al control, compra i venda d'ac- cions d'altres empreses. I el seu meca- nisme d'enriquiment, com veureu molt poc ortodox, era el de comprar la majoria o totes les accions d'una empresa amb un determinat actiu (valor del patrimoni, del capital disponible i fix, etc.) i donar-les-hi un preu molt més alt per a la seva cotització bursàtil. Amb la con- fiança que provocava en el petit i mitjà inversor l'abans respectable nom de RUMA- SA, les accions es venien amb facilitat. Però el més greu comença a l'hora de re- partir els beneficis de cada societat: si es dona a les accions un valor molt per damunt del seu valor real, el dese- quilibri entre els possibles beneficis que pugui donar l'empresa i els divi- dends que esperen aconseguir els acci- onistes per la compra de les seves ac- cions és notable, i és superior la xifra del dividends a la dels beneficis. Amb la qual cosa, queda clar que la situació d'aquestes empreses havia d'ésser pro- gressivament deficitària.

I què varen fer els senyors direc- tors del "holding"? Doncs anar als dipò- sits de capital dels "seus" bancs, que eren en realitat els dels impositors, per a fer préstecs extremadament reduïts e inexistents. Això porta tres conse- qüències claus: en primer lloc, si els bancs han de pagar interessos als im- positors dels diners que tenen al banc i el propi banc no cobra els préstecs que fa (i que en aquest cas no eren pas, òb- viament, petits), la situació esdevé semblant a la de les empreses; en segon lloc, aquests préstecs havien d'ésser indefinits i a fons perdut, ja que la situació de crisi constant així ho com- portava: les perspectives de recuperació eren, per no dir inexistents, molt llun- nyanes; i, finalment, com a conseqüència de les dues anteriors, els dèficits dels bancs i de les empreses es munten com una grandiosa bola de neu que és cada cop més grossa i perillosa, i els que queden en situació de perill són els im- positors, accionistes i obligacionistes de les diferents societats, per no esmen- tar els milers de treballadors afectats.

S'ha dit que hom té el dret d'arruf- nar-se. És possible, però em sembla que al que hom no pot tenir dret és d'arruf- nar els altres. Molts senyors del parla- ment (i ja sabem tots qui) varen dir que l'expropiació era un atemptat contra el dret de la propietat, quan el que passa és tot el contrari: s'intenta protegir la propietat, la veritable propietat dels que s'hi jugaven els seus estalvis i llocs de treball (i, en conseqüència, el pa i el benestar de la seva família). Varen també intentar protegir l'evident especulació bursàtil i financera amb un altre argument: la tant portada i reme- nada inconstitucionalitat del Decret-llei 2/1983 d'expropiació de RUMASA. Exigien, al mateix temps, la redacció d'una llei.

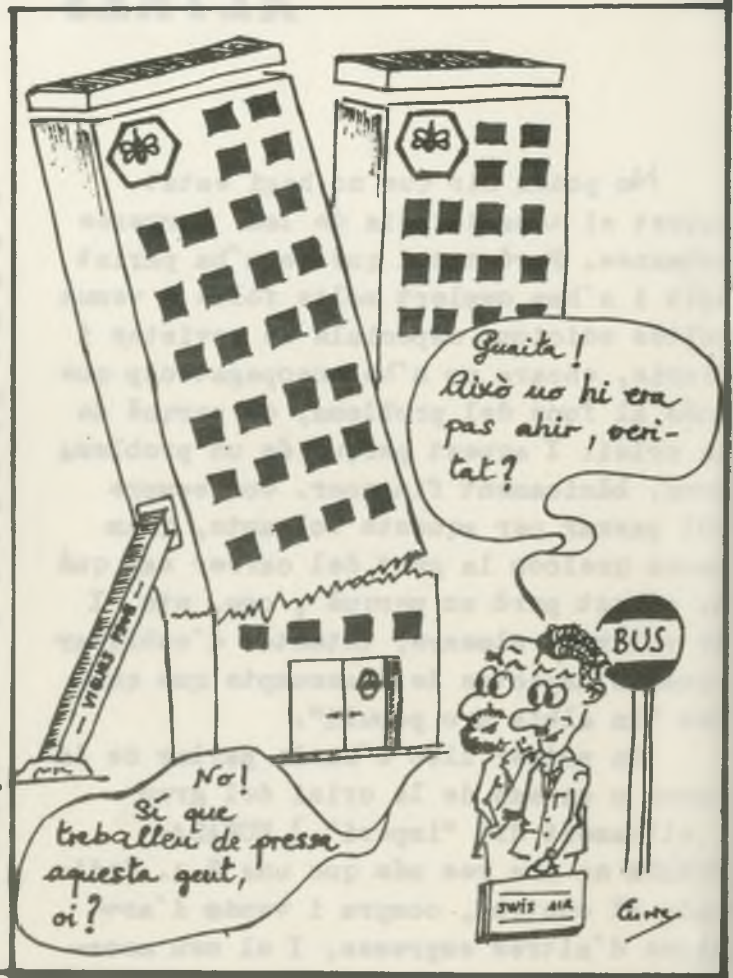
(continua)

D'EXPROPIACIONS I ALTRES COSES

¿I això per què, si sabien que ho facin com ho facin s'aprovaria igual donada la majoria absoluta del partit al govern en les dues cambres? Doncs perquè, entre d'altres coses, la redacció, discussió i aprovació d'una llei ocupa un espai de temps bastant ample, i permetria a alguns senyors aprofitar tot el possible de les futures empreses a expropiar i anar-se'n a "meditar" profundament a Londres. A més a més, i de passada, permet fer una dura crítica al govern i al partit socialista, amb més rasons de campanya electoral que de cap altra cosa, contra una iniciativa que ja havien d'ha'er pres els senyors d'UCD quan eren al govern, però que no havien pres per por de les conseqüències, per no perjudicar els seus propis interessos o per allò del "que ho facin els que vinguin al darrera".

Bé, sembla que ja no és només l'Ajuntament d'Arbúcies l'únic que embarga i expropia, oi ?.

PEP

CONFITERIA
CONARÉ

* Camprodon, 12
ARBÚCIES

TAPISSERIA

MIQUEL SABORIT.

F. Camprodon, 43

Tel. 86.05.38 - ARBÚCIES

- "TRESILLOS"
- MOQUETES
- TAPISSERIA EN GENERAL

Pelleteria Montseny

DR. SANTIAGO GELI 40
TEL. 972 - 860810
ARBUCIES - GIRONA

CONFECCIÓ A MIDA
TALLERS PROPIS

«Entre CRISTIANISME i REVOLUCIÓ, no hi ha CONTRADICCIÓ»

LA SITUACIÓ ACTUAL A NICARAGUA, per **Ma. Ramon Gonzalez.**

"Pobles sencers són oprimits per un sistema econòmic inhumà; aquelles orueltats i brutalitats nazis, de la Guerra Mundial, s'estan repetin avui, i amb la tristesa de l'escassa reacció de l'opinió pública; aquelles represàlies contra poblacions enteres, atacs a gent indefensa, infants.... on la tortura i el salvatgisme són l'ordre del dia. I el món no veu enoara això com una emergència. Tota la humanitat ha de reaccionar davant aquestes brutalitats i posar-hi fi amb els mitjans econòmics i polítics que calgui".

Ma. Ramon Gonzalez, en un moment de la conferència.

Amb aquestes paraules Jordi Planas, membre de Justícia i Pau de Girona ens va presentar el proppassat dia dincou de març, En Ramon González, capellà de Lleida i membre de l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres que, d'uns anys ençà treballa a Nicaragua, en una zona fronterera amb Hondures i de les més castigades per les colles armades d'ex-guardies somoistes. Ell va estar entre nosaltres per fer-nos conèixer directament el que està visquent avui Nicaragua.

Introduí el tema parlant de l'angoixosa situació a Centro-amèrica. Els EEUU dominen aquestspaisos com si fos una explotació agrícola. Una bona part dels aliments i productes naturals són explotats pel govern de R. Reagan. La pràctica de l'imperialisme es remunta molts anys enrera, quan els dirigents dels EEUU sopleixen els antics imperis europeus. Els Estats Units volen mantenir l'hegemonia a Centro-amèrica no només per interessos econòmics, sinó principalment per estratègia; perquè els interessa exercir-ne el control.

- Va fer notar que hi ha tres característiques que distingeixen les revolucions a l'Amèrica Central actual de l'Amèrica Llatina. Aquestes són:
- Participació de la població índia.
- Origen i participació camperola de les insurreccions.
- Participació dels cristians dins del procés revolucionari.

Concretant a Nicaragua, el dincou de juliol de 1.979, el poble de Nicaragua, després de temps de lluita, en una sublevació molt participativa, es va aixecar i va expulsar al diotador Anastasio Somoza, que havia exercit una llarga diotadura en aquell país, des de l'any 1.933.

La revolució nicaraguenca va ésser obra de tot un poble. Començà aleshores un procés socialista i nacionalista (anti-imperialista), i d'unitat nacional.

Ja s'ha dit que una característica d'aquesta revolució és que està fortament influída pels cristians.

"La revolució nicaraguenca es obra de tot un poble."

"Entre CRISTIANISME i REVOLUCIÓ, no hi ha CONTRADICCIÓ"

«Amb la revolució comença un procés socialista i nacionalista (anti-imperialista), i d'unitat nacional.»

La revolució sandinista s'ha proposat de potenciar i mantenir el pluralisme econòmic fent-ho a llarg termini. Així doncs, intenta fer una política que aconseguixi la subsistència de l'empresa privada, però també que l'economia vagi al servei de la majoria.

Els cal mantenir aquest pluralisme econòmic perquè es mantingui també el pluralisme polític ja que consideren molt positiu el fet que hi hagi una oposició, perquè d'aquesta manera es pot caminar més de pressa i no hi ha el perill de quedar estancats. Aquest pluralisme polític s'inserta dins d'una situació econòmica molt perillosa (Terra-tremol del 1.972, fugida del capital, inundacions i sequies del 82, les quals provocaren grans pèrdues econòmiques). A més, els EEUU bloquegen el 50% dels crèdits demanats als Organismes Financers Internacionals, malgrat que precisament Nicaragua és l'únic país de Centro-amèrica que ha pagat enguany els interessos dels deutes externs.

Es veritat que en el vostre país hi ha assessors cubans?

D'assessors cubans no n'he vist mai cap, però sí que hi ha 2.000 mestres de Cuba, que ens ajuden i tenen un gran respecte per la idiosincràsia de Nicaragua; no ens han creat mai problemes. La contra-revolució, en canvi, n'ha mort 7 o 8 que feien només la seva tasca de mestres.

Ens podries explicar com es pot ser cristià i revolucionari alhora, i els fets que van produir-se arran de la visita del Papa?

S'ha de tenir en compte que el 80 o 90% de la població de Nicaragua és cristiana i amb una participació molt forta dins de l'Església. Si nosaltres per un curs o qualsevol problema, els capellans de la nostra Parròquia hem de sortir una setmana, o un mes, no hi ha problema perquè la feina de la Parròquia continua; totes les activitats continuen realitzant-se. La gent té consciència que l'Església som tots: capellans, laics, bisbes... i això és l'Església Oficial, i doncs aquest poble de 80 o 90% de cristians va participar tot plegat en la revolució. El Front Sandinista quan va arribar a la victòria el 19 de juliol tenia només 500 militans; no poden perdre ni guanyar una guerra, però sí que poden dirigir el Poble, i és el Poble que va guanyar el poder; per això es parla del Poder Popular, perquè és ell, el Poble, el qui ha aconseguit el poder, i aquest és un poble cristià, encara que això no vol pas dir que els no-cristians no hi participin també.

OCEÀ PACÍFIC
les fletxes assenyalen per on han entrat les forces contrarevolucionàries i on lluiten contra l'exercit sandinista

"Entre cristianisme i revolució, no hi ha contradicció"

Bé i això del viatge del Papa.. quant a aquest tema haig de dir que jo no hi era, aquests dies, a Nicaragua, i aleshores la meua opinió vé de les informacions i el poc que conec: el Poble i l'Església de Nicaragua.

« L'església, evangelitza dins d'un procés revolucionari. »

Comencem dient que Nicaragua té 2.800.000 d'habitants, i ha anat a veure el Papa més de mig milió; això és una relació molt forta, i encara més si tenim en compte que un 35% de la població té entre 0 i 9 anys. Si el Poble, els cristians de Nicaragua intentessin fer un afront al Papa, no haguessin posat els mitjans perquè s'hi anés. Però el nostre país ha gastat la benzina de dos mesos perquè tothom pogués desplaçar-s'hi (tot i que a Nicaragua tenim la benzina reaccionada).

El que penso que ha passat és que hi ha hagut un intent de diàleg per part dels cristians amb el Papa, i que aquest intent no ha estat comprés per aquest. Tres dies abans de la visita del Papa l'ex-guardia somocista va matar 16 o 17 camperols a la frontera amb Hondures, i el Papa ho va ignorar; no en va fer cap esment.

« El poble deia :
"Poder Popular"
I el Papa no va respondre res. »

Es la primera vegada que l'Església té l'oportunitat d'evangelitzar dins d'un procés revolucionari; dins d'un procés popular que camina cap al socialisme. I això és el que volia dir el Poble quan cridava davant el Papa: "entre cristianisme i revolució, no hi ha contradicció", donant testimoni de

« 85.000 voluntaris a les milícies populars »

la seva experiència i demanant una paraula d'esperança. El Poble deia Poder Popular. I el Papa no va respondre res.

-D'ençà que s'ha produït la revolució, els mitjans de comunicació ens vénen dient que hi ha un cert decensís entre la població. És veritat?

Cal dir que hi ha 85.000 persones que formen part de les milícies populars, que són voluntàries, i en les quals hi ha gent de 65 anys, nois de 17, mares de família.... Aquesta gent dona 2 o 3 mesos a l'any per a la defensa del país, i van a la frontera d'Hondures, amb la particularitat que els seus companys els substitueixen als llocs de treball.

El que passa és que la premsa internacional vol donar aquesta impressió, cares a preparar l'opinió pública per una nova invasió des d'Hondures, que es prepara i que sens dubte serà més forta que les altres.

-Hi ha una qüestió que tothom es planteja, i és que si per mantenir el règim de Nicaragua, aquest poble ha de demanar ajut als països que els poden ajudar, com la URSS, Cuba i els països socialistes, pot esdevenir-se que Nicaragua es converteixi en una segona Cuba?

A Nicaragua no som una nova Cuba, sinó que som una nova Nicaragua

De tota manera també preveiem aquesta possibilitat, i és per això que la nostra economia està basada en el projecte econòmic de la revolució, que s'anomena també com "El projecte de les

« Nicaragua no som una nova Cuba; som una nova Nicaragua. »

"Entre cristianisme i revolució, no hi ha contradicció"

« S'intenta defensar una independència econòmica i política No Alineant. »

4 potes". Tenir un 25% del comerç amb els EEUU; el 25% amb els països socialistes; el 25% amb els països capitalistes, i l'altre 25% amb els països de Llatino-amèrica i els del Tercer Món.

Això es fa per defensar la independència econòmica i la independència política, i fer possible una política de **NO ALINEAMENT**.

Això és més fàcil de plantejar que no pas de fer, però intentem aconseguir-ho.

De tota manera l'ajut més gran el 45% dels crèdits i donacions ens arriben dels països del 3r món. Els països més pobres són els que més estan ajudant Nicaragua; potser perquè són els que entenen millor el que significa això. El 35% dels crèdits i donacions ens vénen dels països capitalistes, i el 1% dels països socialistes (entre els quals s'hi troba Cuba)

-Ens podries parlar de la reforma agrària?

La pobresa generalitzada de la població pagesa va ser un autèntic problema per al govern. L'aparell de producció estava en gran part destruït i faltaven les tècniques i els elements. La nova política agrària s'ha desenvolupat a partir de les terres nacionalitzades (els béns se Somoza i els seus familiars) Aquestes terres es van organitzar com a empreses de l'Estat en les quals els treballadors participen de la planificació i de l'administració.

Pel que fa a les grans empreses agrícoles privades, han continuat funcionant com abans, però en condicions diferents de les d'abans: el control del comerç exterior i la fixació d'un salari mínim pels obrers.

Davant l'abandonament ruïnós d'algunes grans explotacions, el govern ha decidit decretar l'expropiació de les terres agrícoles no cultivades o treballades insuficientment (la majoria dels propietaris de les quals resideixen a l'estranger). Aquestes terres s'estan distribuint entre les 90.000 famílies de població rural.

I aquí es va acabar la xerrada amb Ramon González, quan el Batlle va fer lliurament a Justícia i Pau d'un import de 0,3% del pressupost, tal i com va ser aprovat en el Ple de data vint-i-cinc de febrer de mil nou-cents vuitanta-dos, com a prova de solidaritat amb el Tercer Món, i fent-se ressó de la campanya de recollida de signatures del 0,7% a Arbúcies la qual va aplegar només a la nostra vila 800 signatures.

Ens hem limitat a transcriure solament unes quantes impressions de la xerrada i escollint les preguntes més interessants del diàleg que es va encetar a continuació.

Batlle-Tort-Gisbert.

El gegant de fum

Hi havia una vegada un poble on tota la gent fumava: pursos, cigarrets o en pipa.

De tant i tant com fumaven va sortir un gegant de fum, que cremava totes les cases.

Un dia va voler menjar-se un nen, però no va poder perquè al ser de fum el nen va sortir travessant la panxa del gegant.

Tota la gent del poble es va enfadar molt i es van posar a bufar molt fort i tots a l'hora fins que el van fer marxar d'allí. I perquè no tornés mai més tots van deixar de fumar.

La classe dels diamants.

Em refereixo al "PASSOTISME"

Avui a classe hem parlat del Romanticisme. Però no del que normalment se sol entendre quan parlem o diem algú que és un romàntic -volent dir que té un temperament somniador i fantàstic- sinó del corrent ideològic-cultural que es dóna a finals del segle XVIII i durant el XIX a tota Europa i que suposa una vertadera revolució.

Molt interessant: tota una època, tota una mentalitat -enyor, rebel·lia, incomprensió, malenconia, passió, vida, mort...- De sobte el tema s'ha desviat i en un instant hem fet un salt d'un segle, ja que hem passat a parlar de la contemporaneïtat, del fel històric, de nosaltres, d'ara... Inevitable: ha sorgit el terme "passotisme".

-Què és el que avui es porta? Està de moda? - Fins i tot ja no ho està el fet de ser "progre" o "modern", el tenir idees revolucionàries?

-Aleshores, què és el que cerquem nosaltres, els contemporanis del segle XX? "

I en plantejo, com tantes altres vegades, si veritablement això del "passotisme" és com una malaltia contagiosa que tard o d'hora se'ns va encomanant a tots per més que ens hi resistim; una malaltia que no mata, però que et deixa aixafat, sense forces ni energies, ni esperit de lluita, ni il·lusió per a seguir.

És realment aquest el mal del nostre temps, o, anant més enllà: és veritablement un mal?

Personalment crec que sí, ja que considero que la passivitat, l'apatia i fins i tot la comoditat (entenguem-nos: el vici de la comoditat excessiva) l'"anar fent", és quelcom negatiu, i crec que això és en el fons al que realment se'n diu "passotisme". Penso que una determinada indumentària o el fet d'anomenar-se "passota", "mostren"

però no "demostrin" una rebel·lia ni unes ganes o, millor, intents de canviar les coses -sempre hi ha quelcom per a canviar-, sinó que són una postura que acaba en ella mateixa, que no es proposa altres fins i, per tant, no actua per assolir-los. I això, crec que no val.

Per altra banda crec interessant remarcar el fet que en parlar d'aquesta determinada postura no em refereixo només a la gent jove sinó a un fenomen que enclou amb més o menys intensitat a la majoria de la gent, tingui l'edat que tingui.

Solucions?

Aquesta és sempre la part més difícil de la reflexió sobre qualsevol tema.

No obstant, crec que la "clau", la "vacuna" sobre aquesta "malaltia" podria ésser justament el fet de reflexionar sobre això, és a dir, un plantejament i un canvi d'actitud: adoptem una actitud de sorpresa, sí, de sorpresa enfront la realitat que ens envolta -el món, les persones, nosaltres mateixos- Sí, sorpresa, curiositat, interès -desinteressat- i no només per coses importants sinó per tot allò que en un moment determinat ens crida l'atenció, ens atrau. Busquem el motiu, el "per què" de les coses i així podrem descobrir-nos, trencar aquesta terrible in-

Em refereixo al "PASSOTISME"

dividualitat que no ens deixa obrir ni al món ni a nosaltres.

Sí, crec que fa falta pensar una mica més sobre les coses que passen (i de les quals no hem de "passar" amb indiferència) qüestionar-nos-les, intentar de fer-les front...

Evidentment no es tracta de fer com aquells romàntics que anaven a lluitar i a morir com herois a terres llunyanes, perquè tampoc arreglaríem massa les coses d'aquesta manera.

El nostre món és nou i necessita noves idees i noves maneres d'actuar, per tant crec que val la pena una postura una mica més crítica enfront la realitat que no només ens envolta sinó que forma part de la nostra essència.

Una realitat que no sols ens influeix sinó que ens condiciona i potser fins i tot ens determina, i enfront la qual no podem quedar amb els braços plegats.

M'agradaria que de la mateixa manera que recordem altres temps, no ja tan llunyans com el Romanticisme, sinó del nostre mateix segle -moviments inconformistes amb fets importants com, per exemple, el Maig Francés de l'any 68- nosaltres, les generacions joves del 80, no fóssim recordats sota aquest mot, que, dit sigui de pas, no sé d'on ha sorgit ni tampoc quin contingut se li assigna, -potser el d'"anar passant" ... em refereixo al "passotisme".

Mª Pietat Horta i Garriga

1. VARIACIÓ:

el teatre a propòsit de "COS"

"COS": Per la companyia d'Albert Vidal. Cicle de teatre obert, patrocinat per el Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya.

"Un ser humano yace en el centro, pero el núcleo de ese ser humano es un artista, no un simple ser humano"

(Anaïs Nin)

Quan l'art escapa a tota mena de racionalització i es converteix en una festa dels sentits, en el pur esdevenir, en un alenar tan precís, profund i complex com la respiració mateixa. És aleshores, quan l'obra és un delicat alé, que subtilment escapa i torna, i flueix per tot l'escenari, per tot l'auditori com un suau aire, que en un moment donat pot ésser tempesta, bogeria...PERCEPCIÓ. Així és COS, és un repte dyonisiac, davant de tot el teatre que es fa a Barcelona. Un repte dyonisiac basat en l'espontaneïtat i la intuïció de

l'actor en posar-se en el seu personatge, amb tot el que pot construir i destruir, amb tota la seva inventiva i per tant CREACIÓ:

Referent a Dyonisos:

"Símbol de la vida, de l'esdevenir, del sofriment, de la creació i la destrucció" (Josep Mª Calsamiglia)

Així, un repte dyonisiac, que davant d'aquesta espontaneïtat, davant la Creació de l'actor, pot arribar a ésser tan complex com les milcares que té un ésser humà. Tot allà, és ben patent. COS, que tant es podria donar en el somni d'un foll, com en el d'un boig declarat, és

(continua)

La variació: el teatre a propòsit de "cos"

per tant, l'obra que no nega cap part del cos humà, perquè de l'obra d'art en té que gaudir tot el cos i no una sola part com la raó.

TRENCAR ESQUEMES, TRANSMUTACIÓ DE TOTS ELS VALORS; És la imatge de la gent que comença a construir des del punt zero, i caminen cercant l'infinit, on tot es pot donar, però on tot sorpren, perquè, sempre tot és nou i incert.

"Todo aquel que no quiera morir esclavo debe ser protagonista de su propia pasión"

sió" (Fernando Savater)

La Creació no es pot aturar, com generalment sol succeir als escenaris de Barcelona o de qualsevol capital. Qualsevol gest és Creació, quan dona el punt per llençar-te molt més enllà, quan pots transcendir tu mateix, la condició d'espectador i vas molt més enlaire, fins que et converteixes en una peça més de l'espectacle, visquent-ho i patint-ho a la teva manera, segons el que sentis en aquell moment. COS dona la possibilitat que tothom senti el que vulgui, perquè no es classifica, escapa de la definició de tres paraules. Dona la possibilitat, que tothom interpreti a la seva manera, i és així, com cap pensament, cap percepció és exactament igual a la del que tens al costat, precisament perquè tots som totalment diferents. COS és un reflex de mil miralls, és un prisma.

Incoherent, potser? "El plaer de no haver d'entendre res", responen ells mateixos. I és això el que sempre em pregunto:

Per què sempre s'han d'entendre les coses, i a més a més d'una manera determinada? És que les coses tenen un sentit específic, delimitat? És que potser tot té una finalitat? Per què? Ah! Potser perquè la vida té un sentit? Sí? Hi ha algú que hagi escrit que la vida té un sentit i una finalitat? Sí, evidentment que s'ha escrit, I és veritat? Oh! És clar. Si hi ha un sentit i una finalitat, és que ha d'ha-

ver-hi una veritat. Des d'aquesta perspectiva, COS, se'n va sense remissió a l'infern amb els dimonis. Però, afortunadament, sempre hi ha algú que desmenteix aquestes postures, dubta i es pregunta. El que descobreix que no hem d'acceptar les veritats absolutes, els sentits concebuts per uns quants i unes finalitats banals, aquests, precisament, són els que TRANSMUTEN TOTS ELS VALORS: els que no han d'entendre res, els que en una obra es deixen anar fent viure a tot el cos alhora, deixant-se emportar pel mateix clima

i ritme de la Creació.

Quan el bloqueig desapareix, i l'espectador esdevé obra, quan crea a partir de l'obra, és quan es pot dir que l'art és quelcom màgic, esotèric, místic, on tot es relaciona amb tot, i desapareixen els límits, ja que els límits són una total operació aniquiladora del cervell.

L'art, és quelcom més del que expliquem els diaris i les revistes. L'art és una experiència, un viure, un gaudir. Si no s'experimenta, no es viu, ni es gaudeix de res no serveixen, allavors, la tècnica i la ciència, ja que aleshores, tot és un pur procés mecànic, en què només, sabent la formula tothom és capaç de fer-ho sense cap mena de dificultat. L'art és un conèixer, un etern aprenentatge i això comporta, inevitablement, un créixer sempre, una mobilitat total, comporta no quedar-se mai parat, estancat, perquè ja se sap que l'aigua estancada es podreix. És un no arrelar-se a res perquè s'ha de viure tot, i de la mateixa manera que es multipliquen les cèl·lules, ens hem de multiplicar nosaltres també. Al cap i a la fi, tot és renovació, res no és estàtic. COS és la lluita contra la pobra alienació que pateix el teatre, i el mateix viure. Ens ofereixen, una nova perspectiva, una posició més elevada del viure, una esfera diferent. És una lluita, per trobar el llenguatge perdut de la intuïció, dels sentiments i dels instints, tots iguals de volàtils i subtils.

"Nosaltres que som coneixedors no ens coneixem nosaltres mateixos. Això té el seu bon motiu. Mai no hem anat a la recerca de nosaltres mateixos"

(Nietzsche)

Aquest llenguatge, sempre ambigu, perquè es nega a classificar, i poètic com el nostre cos. El cos com a centre d'expressió.

El cos com a meravella, descobrint-se dia a dia, relegant tot el sentit pú-

dic i moral, anastessiadors com el cloroform.

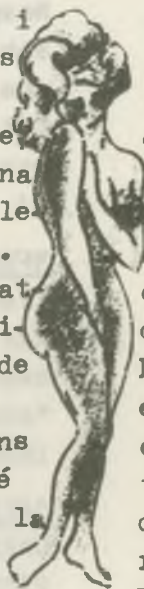
"Es tocar el cielo, poner el dedo sobre un cuerpo humano"

(Novalis)

L'evolució de l'obra lenta, segura i silenciosa, confon l'espectador amb perspectives totalment i únicament racionals. No és una obra racional. I aquí, Senyors i Senyores, és quan entra en funció la crítica, asseguda davant l'escenari, esperant quelcom precís, quan el que has de fer és precisament, no esperar res i posar-se com un full en blanc i net per deixar-se impressionar amb l'acció. Lògicament i com a reacció ja sabuda, les opinions són totalment desfavorables, possiblement degut als crítics de 2ª fila que hi ha, que encara no han trencat esquemes, i estan vivint, encara, el teatre que revolucionava fa dos segles. Es demanen escenes concretes i ben entenedores, perquè el cervell encara no ha transcendit a l'inconcret i no s'ha deixat emportar per l'irracional i per el pur sentir. És que encara no s'està preparat pel somni, per la fantasia, per l'inconscient? No se sap, que el teatre no ha d'ésser una simple fotografia d'aquesta dita "única" (i ho poso entre cometes) realitat que ens envolta?.

Els senyors i excel·lentíssims crítics em fan rebentar d'insubordinada gràcia. Com es permeten el luxe de criticar, fent veure que ho saben tot, quan ells mateixos no intenten experimentar el que veuen?.

És increïble pensar que en ple segle XX, encara no s'ha superat la por al que és nou. També és increïble pensar que Barcelona es passa la vida reviscolant antiquitats del passat, o pagant milionades per immundes obres que vénen de Madrid, havent-hi men-

(continua)

trestant, nous talents, pidolant una oportunitat.

Sí! tots aquests que canten al progrés, sabent, que no es progressa mirant endarrera, que qui va d'esquenes tard o d'hora cau.

El que és penós, és que no són pas els crítics els únics protagonistes de la funció, hi ha per altra banda, aquest públic que viu encara en les revifalles naturalistes del XIX.

I per últim, per a tots els entesos en art, a veiam si es desperten, i veuen que ja comença a ser hora de

decantar al determinisme escènic: que el fet que en un escenari hi hagi uns objectes molt ben posats i coneguts per tothom i algú que marqui el pas del temps, per "situar-nos" no vol dir pas que això sigui, ni de bon tros, una obra d'art.

"La noche está llena de tabernas y de castillos, y en todos hay pieles de animales, armas, fuegos que crepita en las chimeneas, hombres fornidos como árboles y nunca ningún reloj.

(Ernest Bloch)

P. Pascual

EL LLENGUATGE POPULAR

Incorrecte

Correcte

Pago	PAGAMENT
Palacio	PALAU
Palco	LLOTJA
Palillo	ESCURADENTS
Panader	FLEQUER, FORNER
Panadotia	FLECA, FORM. DE PA
Pantano	PANTÀ
Panteon	PANTED
Panyo	DRAP
Papelera	PAPERERA
Paracaides	PARACAIGUES
Pararraios	PARALLAMPS
Pareja	PARELLA
Parentesc	PARENTIU
Paro	ATURADA o PARADA
Paro forçós	ATUR
Parpado	PARPELLA
Parque	PARC
Parxe	PEGAT
Passacalle	PASSADA, CERCAVILA
Passo	PASSI
Pegonillo	PASSADÍS
Pastal	PASTÍS
Pasteleria	PASTISSERIA
Patada	PUNTADA DE PEU
Pagano	PAGADOR
Peluqueria	PERRUQUERIA

"Pájaro".-És una expressió castellana que s'empren incorrectament quan volem criticar l'actuació d'algú. Normalment es diu: "Quin pájaro!". Amb això volem indicar que algú és una mala pega, un asmolet, o un asut. En aquests casos l'expressió correcta és: "QUINA PEÇA" o "QUINA MALA PEÇA".-

"PAGANO".-Generalment aquest castellanisme es fa servir per significar el qui paga. Per tant en aquests casos, en lloc d'usar l'expressió "pagano", hauríem de dir: "EL PAGADOR" o "EL QUI PAGA".-

"PELUQUERIA".- Encara que la paraula BARBER només vingui de barba, al mot BARBERIA està perfectament indicat per a designar una botiga d'afaitar i tallar cabells. Quan es tracta de servir senyores o senyorettes, llavors el mot escaient és PERRUQUERIA que ve de perruca.

Josep Auledes.

SUPERTRAM CATALUNYA

Supertramp - Paris

Supertramp - Concert de Girona

El conegut grup i per tots admirat, Supertram, està preparant una gira per promocionar el seu últim album, Espanya està dintre el seu itinerari. Actuaràn a Madrid i a Barcelona segurament pel mes de juny.

Podem fer, doncs, un xic d'història d'aquest gran grup i comentar la seva discografia:

Tot va començar quan un jove compositor, havia començat carrera estudiant bateria i va ser acceptat en un grup, no gaire fiable, però no va tenir massa sort, ell era en Rick Davies. La desesperació no va durar gaire temps, ja que es va trobar amb un antic company de col·legi. Tenien els mateixos gusts musicals, era en Roger Hodgson. Conegueren i intimidaren amb un milionari, en Sam, i gràcies a ell reberen la deguda ajuda econòmica per a pagar a en Richard Palmer (guitarra) i a en Robert Millar (bateria) i seguidament per treure un àlbum, diguem d'aficionats però amb temes, vertaderes obres d'art.

1.969-Durant aquest any treuen el primer Lp. Es dirà SUPER-TRAM.

1.971-Per a treure un nou àlbum es contracte un altre bateria, en Bob Siebenberg i un baix, en Dougie Thompson. Amb la sortida del nou Lp. INDEBILITY STAMPED

s'acaba l'ajut econòmic d'en Sam, al qual dedicarien el pròxim àlbum. Els cal un saxo i es contracta en John Helliweel, era la peça clau que li faltava al grup. Supertram ja estava format.

1.974-Treuen l'obra que, personalment, és la que més m'agrada, és el CRIME OF THE CENTURY. Té temes com "School" que són meravellosos i témes que són màgics, cas de "Hide in your shell" i "Bloody well right". Aquest àlbum té el super-èxit mundial de "Dreamer".

1.975-La base per diferents gires mundials fou a la sortida del nou Lp. CRISIS? WHAT CRISIS? amb temes superconeguts com el "another man's woman".

1.977-L'èxit continua amb el EVEN IN THE QUIETEST MOMENTS amb peces inoblidables com el "Fool's overture" i l'insuperable "From now on".

1.978-Recolliren discos d'or per tot arreu que actuaren, incloent-hi Espanya amb la presentació de BREAKFAST IN AMERICA amb temes com el "Take the long way home" o "Logical song" que són peces realment meravelloses. Aquest àlbum és considerat bàsic per a qualsevol aficionat al grup.

1.981-Actuen en directe a París d'on surt el nou doble Lp.

1.982-Treuen el FAMOUS LAST WORDS....amb temes bastant comercials com el "it's raining again" i "Crazy" que ens recorda al "Give a little bit".

Aquests són tots els àlbums de Supertram, encara que en tingui cinc de molt coneguts, per la mala gravació. Potser destacariem el "New Live".

SUPERTRAMP - "CRISIS? WHAT A CRISIS"

SUPERTRAMP - "EVEN IN THE QUIETEST MOMENTS..."

PEP RIBERA

ESPURNES

●Jaume Miravittles, en el llibre "Més gent que he conegut", pag.139, diu, referint-se a Fraga Iribarne: "...hi ha una contradicció entre el seu cervell i el seu cor; entre la seva raó i la seva passió. És un home d'acció...que està disposat a prescindir -i, si és necessari, a destruir- de tot el que podria frenar el seu impuls vital. Un home al qual el seu temperament sovint traeix la ment".

●L'egoisme i el recel innats, fa propens l'home a la incomprensió, i provoca al meu entendre, la frustració de molts nobles intents.

L'antic escut d'Arbúcies, amb la torre, l'arbre a cada costat i el caminet enmig de la muntanya, era fals, com s'ha pogut comprovar; no responia a la realitat heràldica ni històrica. La palma i el llor que l'encerclaven, em penso que ningú no sabia exactament d'on havien sortit.

●"El govern de la Generalitat fa política de centro-esquerra" (Jordi Pujol. 3-3-83)

●El pressupost del municipi d'Arbúcies, de l'any 1.982, suposà un gravamen per habitant, de 8.811.-ptes.; 505.-ptes. més per habitant de Breda; 103.-ptes. menys per habitant de Sant Hilari; 2.727.-ptes. menys per habitant de Viladrau i 4.596.-ptes. menys per habitant d'Hos talric.

●Crec que la manca de sentit crític produeix una dosi considerable de felicitat.

●L'humor de Rusiñol: "No hi ha cap drama tan emocionant com la lectura d'un testament. I això que no hi ha el protagonista".

●Els desgraciats "vale" i "val" que se senten pertot arreu, desfiguren i desnaturalitzen el nostre llenguatge col·loquial empobrint-lo llas-timosament.

●Cada dia moren setze persones a Catalunya per causa del tabac.

●Tota publicació que vulgui aportar quelcom de positiu a la cultura ha de presentar-se amb un llenguatge net i sense expressions que rebaixin la dignitat de l'home i de la dona.

●Una personalització reflexiva i objectiva s'adona del grau impressionant de somnambulisme i de badocaria que segrega el fenomen futbolístic massiu imperant.

●"La llum, el color i el so del Montseny! I la solitud... El silenci és la llibertat, és la veritat..." (Mn. Pere Ribot. La Gabella, 5-3-83)

●La vegada que he experimentat la més gran sensació d'infàmia, va ser en veure per la televisió la invasió del Congrés dels Diputats, per Tejero. Increïble! Espantós!

J.H.F.

PERXADA

suplement d'homenatge

RAFAEL
VILA
I BARNILS

INSOMNI

No puc dormir, no puc.

Penso:

Si la força va amb Vós;

si ve al vostre costat

la intolerància;

si així que fem un crit de llibertat,

la vostra mà ens tapa la boca,

res ens cal esperar

d'una presència

que estimula el càstig!

Sumari

suplement d'homenatge

abril 1983

Portada: Rafael Vilà i Barnils en el decurs del recital poètic celebrat a la biblioteca (1982)

3, *Gràcies*

4,5,6,7, *Entrevista* per Equip PERXADA

8,9, *Aquells papers*

10,11, *Un arbucienc desterrat a Reus*

12,13, *A l'amic i company* per Jaume Soler

14,16,15, *El meu gra de sorra* per Fèlix Graells

17, *A l'amic i poeta Rafael Vila i Barnils* per Fèlix Graells

18,19,20,21, *Sobre Rafael Vilà Barnils i la seva poesia* per Xavier Amorós

22, *Diptic poètic* per Rafael Vilà i Barnils

RAFAEL VILÀ I BARNILS

Disseny, compaginació i muntatge:

Pep Badia

Il·lustracions:

Boix

Rafael i Lola.
Banyoles (1967)

...Gràcies!

A finals de l'any 79, prop d'una trentena d'arbuciacs iniciàvem les primeres trobades per a intentar fer una revista local. Entre nosaltres es trobava En Rafael Vilà i Barnils que hi estava convidat com a persona relacionada amb les lletres i com a aptic col.laborador de les revistes d'abans de la guerra.

Per a la majoria de l'equip de PERXADA aquest fou el primer contacte amb Rafael Vilà.

Ara bé, si de bon primer el nostre apropament a l'homenatjat ho va ésser a En Rafael-poeta i escriptor, i arran de les seves col.laboracions a la nostra revista, ben aviat, però, el tracte mantingut amb ell ens va anar descobrint l'home. El seu tarannà senzill, la seva sensibilitat i la seva humanitat ens va guanyar de seguida, i, conversa a conversa hem anat estimant tant En Rafael-persona com havíem apreciat la seva col.laboració a PERXADA.

Les xerrades mantingudes a casa seva sempre tenien un caliu d'amistat. El matrimoni sempre ens ha fet participes de les "seves coses": les converses d'En Rafael, les receptes de cuina de la Lola.

Rafael Vilà, observador, reflexiu i sintètic, està sempre interessat pels esdeveniments diversos que succeeixen a casa nostra o arreu del món, i li agrada de reflexionar-hi. La història; la nostra, local, o la col.lectiva com a nació, o bé

la universal és tema constant i preferit d'ell. La maduresa adquirida any a any, com a fruit de les seves vivències, ens ha ajudat sovint a saber entendre els fets que anosaltres, aprenents de la vida, ens sorprenen a cada pas.

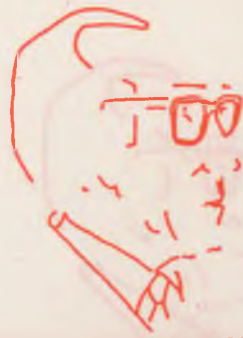
És que En Rafael quan t'explica quelcom hi posa la mateixa emoció que quan recita (perquè això és un dels trets del seu caràcter, que no pot defugir) i et fa participar del que diu, com si compreguessis les seves coses des de dins.

D'altra banda cal reconèixer que la col.laboració d'En Rafael a PERXADA ens ha estat molt important: els seus escrits constants i puntuals, ens ha fet sentir sovint un xic de remordiment per la nostre inconstància. La seva predisposició per ajudar-nos en el que calgués, la seva actitud oberta i participativa en els problemes que com a revista, hem hagut de fer front, el seu coratge... ens ha estat un suport per a tirar endavant.

Per tot això Rafael te'n donem les gràcies i voldríem, ara que estas lluny del teu Reus, dels companys, de tertúlia, i del crecle reusenc, omplir-te un xic aquest buit amb la nostra amistat.

Aconseguir-ho seria per a tots nosaltres motiu de gran satisfacció.

L'equip

Entrevista

Pregunta. Quan va començar a escriure?

Resposta. Devia tenir quinze o setze anys, quan vaig fer la meva primera diguem-ne "poesia".

Treballava d'ajudant de mecànic al garatge d'en Soler, un senyor que era l'amo d'una empresa de transport de viatgers, i que havia vingut de Manresa per a fer la competència a "L'Hispano Hilariense" que ja aleshores funcionava des de Sant Hilari a l'estació.

La gent de la Vila va posar-se, quasi tota, a favor del nou servei i, com sempre que n'hi ha hagut ocasió, Arbúcies va dividir-se en dues parts: aquesta vegada la dels "vermells" i la dels "groc".

A l'hora de l'arribada dels cotxes des de l'estació, sobretot a la tarda, hi havia una munió d'arbu-ciencs que venia a comprovar els passatgers que havia dut de més en Soler. Era una multitud de fans que aplaudia davant de can Torres quan arribaven "els vermells" i que xiulava els comptats passatgers que venien amb els "groc", quan "La Hilariense" descarregava davant de la Fonda Reus.

Aquell estat d'excitació va infiltrar-se, és clar, entre la gent jove, la representació de la qual no faltava mai a l'arribada del **Surer, nou**, un cotxe de trenta-sis places, tot just estrenat i que excel·lia de bon tros entre el material de les dues empreses en competència. I va ésser aleshores quan jo vaig fer la meva diguem-ne "poesia". Deia així:

Lliscant per la blanca carretera, / tot ell carregat, cap ací ve, / un núvol aixecant de polseguera, / el Saurer d'en Soler.

Ni Làncies, ni Fiats, ni Hispanos, / ni turismes, contra ell no hi poden rè... / i que d'eixa carretera s'ha fet amo / tothom ho sap prou bé.

Per això cada vespre, així que arriba / felíç i carregat, de gent ben ple, / a chor la gentada tota crida: / "Ja arriba el Saurer d'En Soler!!!".

Aquell primer èxit, quasi infantil, va ésser el punt de partida de la meva diguem-ne "carrera" poètica; i quan, a mitjan de la primera Dictadura, hom va fundar el "Baix Montseny", vaig ésser cridat

per a ocupar un lloc a la seva Redacció permanent, que va durar fins a la desaparició de la Revista, ja ben entrada la desena dels anys trenta.

P. Va començar de seguida per poesies?

R. Podríem dir que l'èxit de "El Saurer d'En Soler" va ésser el punt de partida d'una sèrie de composicions que, si bé van ésser fetes amb il·lusió i de bona fe, van ésser arraconades i després destruïdes, quan la mica de maduresa va fer-me veure que no mereixien llur publicació, o, encara menys, llur arranjament posterior. Puc assegurar ben bé que més de dues-cents van anar a la foguera, quan vaig adquirir la maduresa suficient per a comprendre que allò no era res més que foc d'encenalls. Ara em sabria greu si hom n'eximís alguna cosa.

P. Quins poetes va llegir en la seva joventut?

R. En sortir de col·legi quan tot just tenia dotze anys per a fer d'aprenent de manyà, no tenia ni la més petita noció d'allò que era o podia ésser la literatura catalana i, menys encara, el seu iniciat reesplai. Fou més tard, en començar-se la

Recital a la biblioteca d'Arbúcies (1982).

publicació de "En Patufet" i aparèixer la narrativa de Josep Ma Foich i Torres, quan va despertar-se'm l'interès per les coses de casa nostra. L'empenyament oficial exclouia totalment el contacte amb la llengua catalana, tant, quan apreníem Doctrina la majoria dels confessants llegíem la nostra parla per primera vegada i, tant era així, que recordo un fet del qual en vaig ésser força protagonista: Aleshores la Comunió grossa, la principal es feia per Pasqua Granada i tots els qui anàvem

a doctrina, teníem l'obligació d'acudir a l'església durant la darrera setmana a fi de preparar-nos per al gran acte i sense estar sotmesos a la lluita de saber la lliçó, i al perill de perdre el lloc guanyat en el decurs de les set setmanes de doctrina. Mossèn Narcís, el vicari, ens parlava aquell dia dels deu manaments, concretament del setè, el "no furtaràs" i tot d'una, encarrant-se a mi, que anava a primer lloc, va preguntar-me que volia dir el mot "furtar". Jo, és clar, no vaig poder-li contestar per la senzilla raó de que no sabia el significat etimològic del mot, cosa que va costar-me la pèrdua del lloc, a favor d'En Josep Viñas, que venia al meu darrera i que va

contestar degudament.

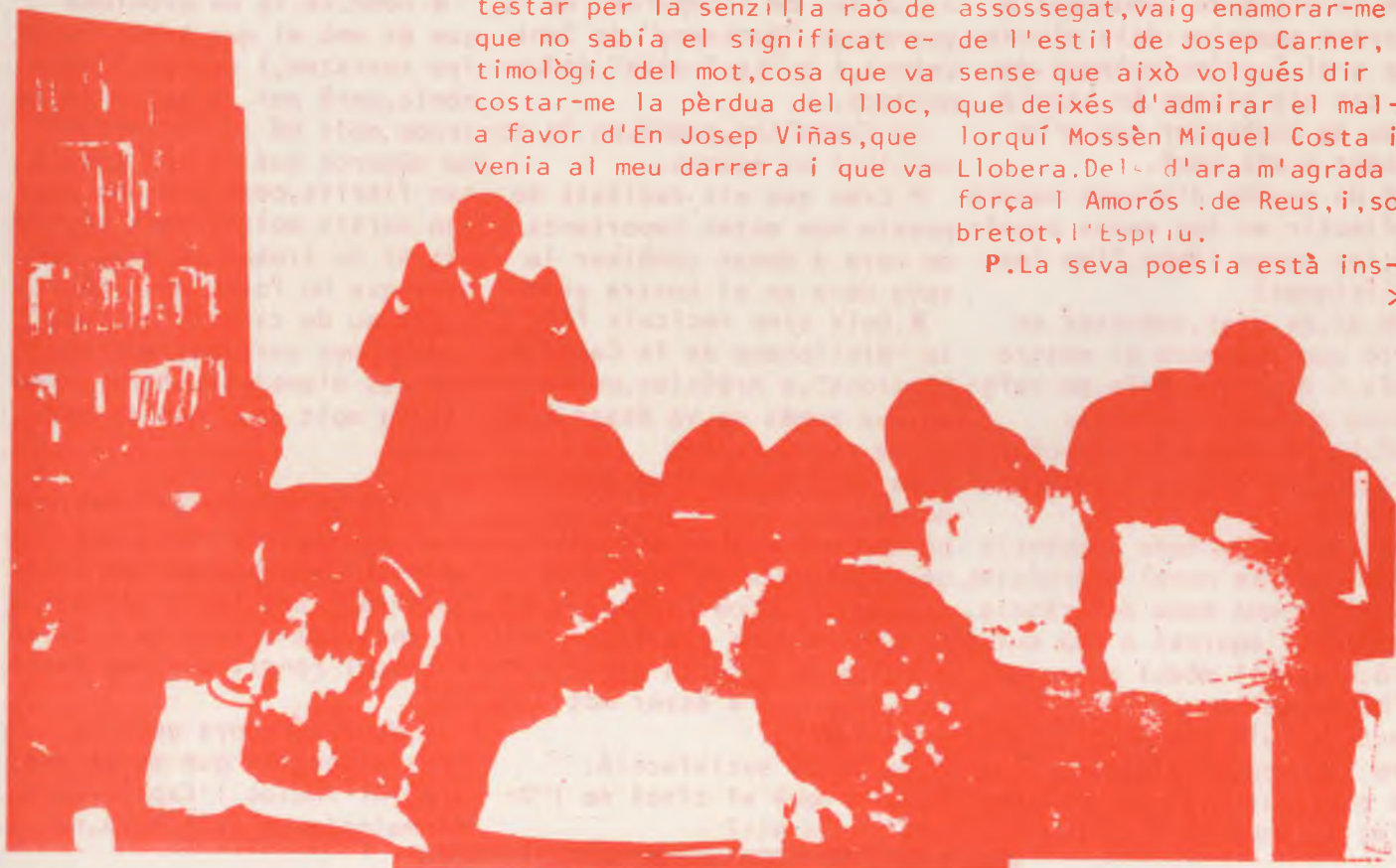
En quant als primers poetes de la meua inicial preferència puc dir que va ésser Verdàguer, Guimerà, Pitarra i Apel·les Mestres.

P. Quins creu que l'han influït més en la seva manera d'escriure?

R. Hi ha una mica de tot, és clar, en el meu gust; puc assegurar que sempre m'he resistit a tota influència oberta. Però va haver-hi moments en els quals va seduir-me la manera aspra i oberta de Josep Ma de Segarra. Després ja més assossegat, vaig enamorar-me de l'estil de Josep Carner, sense que això volgués dir que deixés d'admirar el mal-lorquí Mossèn Miquel Costa i Llobera. Dels d'ara m'agrada força l'Amorós de Reus, i, sobretot, l'Espriu.

P. La seva poesia està ins-

>

pirada en fets reals o experiències personals que vostè mateix ha viscut?

R. Moltes vegades hom no pot defugir la influència de les coses viscudes. No obstant, procuro esquivar-les, encara que em costi una mica.

P. Hi ha algun tema que sigui constant o repetit a la seva poesia?

R. Jo penso que no. Puc assegurar que sempre he fet i encara els faig, esforços per a no repetir-me.

P. Que és o ha estat per vostè la poesia?

R. Un mitjà de comunicació d'ordre superior: dels altres, cap a mi, i, principalment, de mi cap als altres. Em sabia greu de comprovar que m'he quedat a mig camí.

P. Ha pretès d'alguna manera reflectir en les seves poesies les seves idees, fins les polítiques?

R. Sí, és clar, sobretot en allò que respecta al nostre país. I quan dic país, em refereixo sols a Catalunya.

P. La seva poesia ha sofert alguna evolució? Amb quines etapes?

R. Des de la meva presència (vull dir la nova) a Arbúcies, sí. Hi ha una bona diferència, que quasi equival a una mutació. D'aquell mòdul anterior n'hi haurà una barreja compacta en els dos llibres que, amb "Terregada d'alzina", hauré publicat. Tant és així, que tinc la convicció de que el

lector podrà endevinar-ho i endevinar-les. Hi ha sol·lituds, el per què de les quals costa poc de constatar.

P. Ha fet articles i col·laboracions en algunes o moltes revistes, ens pot fer un resum d'aquestes col·laboracions?

R. Sí, a més a més de la meva col·laboració a PERXADA, he escrit durant més de sis anys a la revista Portantveu del Gremi Barceloní de la carn porcina (en castellà). Anteriorment, havia estat present al setmanari "Reus", i, més antigament, abans de la guerra civil, a "La Veu de l'Empordà" de Figueres; al "Montseny" de Sant Celoni, i a "La Gralla" de Granollers.

He treballat, també, en la novel·la i el teatre.

P. Creu que els recitals de poesia han estat importants de cara a donar conèixer la seva obra en el nostre poble?

R. Dels cinc recitals fets a la "Biblioteca de la Caixa de Pensions", a Arbúcies, pot dir-se que només un va ésser a base de coses meves.

Va semblar-me que aquella no era una feina inútil, però bé que no arribés a assolir una presència suficient. No vull pecar d'optimista, en dir que, en conjunt van ésser ben escoltades i força ben rebuts. Que no deixa d'ésser motiu de satisfacció.

De bella satisfacció.

P. Per què el títol de "L'Ocell i la Nit"?

R. L'ocell i la nit va ser més aviat em penso que així, va semblar que queia bé per ésser un primer volum. L'ocell la inspiració i la nit no poder-ho publicar.

P. I el de Terregada d'alzina?

R. El volum està fet de composicions antigues i també de les d'ara que són les més rambioses de Terregada que són engrunes de la pila de carbó, i d'alzina perquè és el carbó més bo. D'aquí el nom.

P. Què us sembla la nostra revista PERXADA?

R. Home, bé, té un problema que és amb el que topen totes les revistes, i que és l'econòmic, però per la resta jo la trobo molt bé la PERXADA; hi ha números que no han sortit tan florits, però n'hi ha que han sortit molt i molt bé, i a més hi he trobat un grup de gent que ho foteu molt bé, i que aneu de cara al gra, que teniu unes sortides que no són pas d'emblanquinador, i em sabia molt greu que es perdés.

P. Què us sembla el fet que avui hi hagi cantants que adaptin poesies, com les d'En Segarra, i les facin arribar a la gent com a cançons o bé en Celodoni Fonoll que les recita?

R. No m'estranya gens. La poesia nova, la que es fa ara, i no hi incloc l'Espriu, però la majoria de gent nova, no

s'ha prèsi mai la molèstia d'agafar un tractat de poètica i de composició, i jo crec que és indispensable que per fer poesia primer t'aprenquis la poètica, la fonètica i la cadència. Com que això es troba en la poesia antiga, no m'estranya que els músics les adaptin. I qualsevol de les poesies de Mn. Cinto Verdguer, d'Apel. les Mestre o dels mallorquins, dels que fa anys que escriuen, són candencioses i costen menys de musicar.

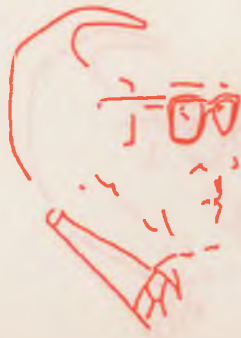
P.Teniu alguna obra escrita en prosa?

R.Si vaig fer alguns llibrets: com la "Boira Baixa" i la "Mossegada". Aquesta primera estava inspirada en Josafat.

Equip Perxada

Rafael Vilà a l'edat de 21 anys

Aquells papers

Amb el títol "Aquells papers", PERXADA ha volgut recopilar una altra vessant de l'obra del poeta, publicada abans de la desfeta del 1936.

És, doncs, en aquesta direcció que hem mirat en la calaixera dels papers vells per tal d'extreure'n, en primer lloc, el llibret satíric "Catecisme Lluscal", imprès en "Gràfics Baix Montseny", que és l'expressió del tarannà de la "Penya Lluscos", de la qual Rafael Vilà, que hi apareix com **Rafaeli Vilanorum**, era un membre integrant, ultra de participar activament en la redac-

ció d'aquest catecisme.

La intencionalitat del "Catecisme Lluscal" fou "la necessitat que tenia la Penya de posseir una doctrina pròpia", la pràctica de la qual aportava al llusco "el camí de la felicitat".

En segon lloc, hem trobat un article publicat a la revista arbucienca "El Baix Montseny", de 1932, on Rafael Vilà ens relata la seva visió de l'Amor: "el ver Amor -escriu Rafael-, abans els llavis no l'expliquen, ja els ulls l'han dit amb mirades plenes de flama lluminosa".

Catecisme Lluscal

fet i ordenat per

MON MILDA
(Llusco i màrtir)

Prohibida la falsificació

Val UN RAL

que varem llogar la Principal de Tortellà, i no en varem fer prou per a pagar. - En recordança, etc. etc.

El quart misteri de dolor ens afligeix a la segona Pasqua, que vingueren «Els Verils» de Mataró i, novament, ens del-xàren blaus. - En recordança, etc. etc.

El quint misteri de dolor ens afligeix cada vegada que'ns presenten factures per a cobrar. - En recordança, etc. etc.

Lletanies

Lluscos som
Lluscos serem i som
Lluscos som
Penya fernis
Penya fortis
Penya castissimus
Pilla et joya arbucienquís
Salón de ballis
Chori cantoris
Scecloni teatrís
Santa xirinolis
Santa gataaris
Santa alegriam
Mater lluscos
Mater originalis

Mater Kakis
Mater Miss Arluicles
Mater homenatgis llusciyolls
Mater K. Giaru enqintati
Mater Verbis
Mater Fontis
Mater socium
Mater pelli
Mater ravis fregitus
Penya prudentissim
Penya bona vlistis
Penya potens
Penya elegantis
Penya lluscavit
Junta de Justieie
Japetic Japetorum
Presidentis honororum
Rafaeli Vilanorum
Presidentis efectorum
Metis Ghabetorum
Josepi Callisorum
Guardati la calxorum
Joani Vallis
Maneli Junyis
Salvadori Pararolis
Joani Duranis
Juanitus Clotorum
Lluscos lluscorum

Peixum a i covis

PEIXUM a i COVIS

Revista "Baix Montseny"
1932

EL BAIX MONTSENY

EL BAIX MONTSENY

L'Amor

Diuen els poetes, que l'Amor és l'únic raig de la llum del cel que ha fet estada en la terra dels homes; que és l'únic sentiment que surt de l'ànima i que la veu de l'Amor és la veu del cor que s'escampa com la flaire d'un fragant viola bosquetana.

Ninxiú més que ells podrà dir-ho amb paraula més clarivident, perquè el poeta—digué en Maragall—és el ser més ignoscent i més savi de la terra. I com que l'Amor, el veritable Amor, naix en la saviesa de l'ànima ignoscenta, sols, entre els homes, els poetes poden cantar-lo, perquè el poeta, mentre és poeta, està allunyat de la matèria; és com un esperit errívol, una boira totjust nascuda que sols ha sigut besada i empesa per la llum del Sol i per les ventades més altes.

Per a ésser poeta, no s'ha de sapiguer fer versos, perquè no ho són solzament aquells que saben traspasar els seus sentiments a la superfície blanca del paper; n'hi ha prou amb tenir l'ànima netament pura, mirar les coses pel seu caire espiritual, parlar amb la veu del cor i plorar i riure traduint la verdadera vida dels nostres sentiments.

Si tothom ho fes aixís, tots devindríem poetes i miraríem a l'Amor com la clau d'or que obre les portes de la presó de l'ànima. Oh! si fos aixís, viuríem assaborint el dolç de suprema vida que brolla del seu tracte íntim.

Diuen que Déu, en l'última jor-

nada del Génesis, després de crear tot lo que els ulls veuen i la pensa endevina; després de donar vida a l'home i proclamar-lo rei absolut de la Creació, al contemplar la grandiositat immensa de la seva obra, la prova indiscutible de la seva grandesa, va dibuixar un somriure de satisfacció plena, el primer somriure que va veure el Sol totjust nascut. Després, quan l'home va empastifar la verge puresa de la Terra amb el llot de la seva falta, diuen que dels ulls del Criador va brollar-ne una llàgrima, la primera llàgrima que va xuclar la Terra que més endavant havia d'ésser regada pel plor de l'humanitat pervertida.

Doncs bé: d'aquell somriure i d'aquella llàgrima en devia naixer l'Amor, perquè el que és veritable, té goigs i llàgrimes; es susceptible al somriure i a la ploralla.

Si mai el veieu que s'aixuga els ulls, que camina abandonat per la Terra, que resa sense consol vora l'ombra envellutada dels xiprers, en l'etern silenci del cementiri, penseu que plora la cruessa del desengany o la mort de l'esperança; penseu que aquells plors són perquè la seva llum és ofuscada parcialment o qu'és perduda entre les tenebres de la vida. Quan passa pel carrer, prenent forma en les rialles dringadores de la verges, o en el dolç esguard de blavosa vaguguet; quan xiuxreja a cau d'orella en l'intimitat ubriagadora; quan xiscla en la melosa besada que el vent gelós s'emporta per assaborir-ne la dol-

cesa, és que l'Amor, sentint bategar les ales de l'ur vida, ens mostra sa rialla de promesa indefinida.

L'Amor el mostren totes les coses de la Terra: L'ocell el diu; la nit i l'alba el preludien; la boira i les muntanyes l'ensenyen; el mar i el cel, confonent-se en la llunyania boirosa de l'horitzó, el vibren en eternal abraçada; l'esquei i la fontana en treuen en una deu inacabable; l'arbre i l'eura s'el xuclen i la ventada se l'emporta camps a través per a tornar-lo mes pur altra vegada.

Si no fes aixís, potser l'home no en sabria d'estimar; sinó el veié tan a l'enfront dels seus ulls, potser no ho sabria lo qu'és l'Amor, perquè de tots els recons on el divinal ocell posa estatge, és en el cor de l'home on menys hi nia, doncs aquest tancant-li les portes de l'ànima, el desterra i l'oblida en la cursa passatgera de la vida.

No el creieu a l'Amor nascut i desenrotllat en un mateix dia, perquè és raquílic, és fals, no pot ésser gran de cap de les maneres; totes les coses grans necessiten el seu temps per a fer creixença i mai cap obra improvisada podrà tenir la grandesa que pregonia l'Amor falsari.

El ver Amor, abans el cervell no l'undequina, el cor ja l'ha sentit; abans els llavis no l'expliquen, ja els ulls l'han dit amb mirades plenes de flama lluminosa. El ver Amor sospira i canta abans no surt a la llum de la realitat.

La llàgrima, la veritable llàsti-

ma, està en què no tots el seblim i no el veiem de la mateixa manera

RAFAEL VILÀ BARNILS.

Tarragona (1951-52).

Un arbucienc desterrat a Reus

*Nomenament de la
Pubilla de la Sardana
a Reus. Ràdio Reus.
(1967)*

*Instàntanea que recull
una intervenció de
Rafael Vilà i Barnils
al Col.legi de la
Salle de Reus.
(1962)*

*En aquestes dues foto-
grafies s'observa una
intervenció de Rafael
durant l'homenatge
que li van fer a Reus
i el lliurament d'una
placa commemorativa
del homenatge.*

*Rafael Vilà, en aquesta
ocasió, és acompanyat
pels seus amics del
Cercle Reusenc i
directius de l'Orfeó*

*Durant una festa
celebrada a l'Orfeó
Reusenc.
(1967 o 1968)*

A l'amic i company

Apreciat Rafael: Si haig d'ésser sincer, no recordo exactament quan ens vam conèixer. Tinc molt present, això sí, la imatge d'aquell home d'edat un senyor gran dèiem llavors-, alt, escar-dalenc, vestit amb polida senzillesa, amb un diari sota el braç, amb qui topava molts diumenges al migdia al bell mig de la placeta dels Encantats; i recordo la salutació cordial que m'adreçava mentre tirava Sorrall avall. Si no vaig errat, devia ésser a principis dels anys 70.

Com que en aquest poble, sortosament tots ens coneixem, aviat vaig saber que era En Rafael Vilà, En Falat, que havia tornat feia quatre dies de Reus on havia viscut trenta anys de desterro (coses de la guerra, em van dir).

No sé com, però el fet és que les primeres salutacions es convertiren aviat en encaixades cordials seguides de converses breus, a peu dret, al capdavant de les escaletes. Suposo que vam començar parlant del temps, com tothom; i després devíem comentar les facècies vilatanes, com tothom, com pertocava a una conversa de diumenge al matí als anys setanta. La situació del país no donava per gaire més.

Recordo després, contactes més sovintejats que ens permeteren una relació més personal: la constitució del grup local d'Òmnium Cultural, l'intent frustrat -ja sabeu per què i per qui- d'organitzar uns recitals de poesia de la Renaixença ençà, etc...

El meu pla de sòcia

Suposo que estareu d'acord amb mi, que la nostra relació amical es va consolidar durant la transició política, als anys 75-76. Conservo ben fresques a la memòria les xerrades llargues i profitoses que tantes tardes vam tenir asseguts al sofa del pis del Sorral on llavors vivíeu.

Eren moments importants per al país; compartíem la mateixa esperança o confrontaven la vostra sòlida experiència amb la meva nerviosa joventut. Llargues xerrades en les quals un home com jo,

obsessat per la història -la història col·lectiva i la personal, la història passada i la del present immediat- es deixava amarar plaentment pels records i vivències desgranades pel vostre verb precís.

D'aquelles tardes, me n ha quedat un pòsit vivencial molt important: l'orgull legítim de la dignitat evidenciada per una trajectòria vital i política més que difícil; el record enyoradís d'uns fets cronològicament fora del meu abast; l'enriquiment ideològic fruit del contrastament de les idees; el delit d'esteta, nascut dels inevitables recitals poètics..., i per sobre de tot, el goig de la sincera amistat que vós i la Lola em va dispensar en tot moment.

Paradoxalment, a mida que molts dels neguits compartits s'han anat fonent en el procés de normalització del país i de la Vila, els nostres contactes personals s'han anat espaïant i les nostres xerrades s'assemblen massa a les del

primer temps: breus i circumstancials; a peu dret al carrer o en un despatx de la Casa de la Vila.

Només apaivaga l'angúnia de la meua responsabilitat exclusiva per aquests contactes tan distanciat, la solidesa certa de la nostra amistat i l'experança mai esvaïda de retornar aviat a les nostres xerrades, llargues i profitoses.

Amicalment,

Jaume Soler i Pastells

El meu gra de sorra

Si recordar és tornar a viure, potser és convenient i profitós recordar coses d'aquell temps, a fi de recrear-nos, no en la ficció, sinó en la realitat de circumstàncies passades que rauten el cor i esperonen la pensa, ara que els anys es van amuntegant amb una rapidesa extraordinària.

I tot recordant el temps de la meva joventut, em porta forçosament a parlar de l'Arbúcies dels anys entre 1928 i 1936 en que hi visquí plenament, ja que de petit entre els 7 i 15 anys vaig viure a Olot i després a Girona i a Barcelona per raons d'estudis. Això no vol pas dir que no vingués a Arbúcies per les vacances, però aquestes les trobava tan curtes que em passaven volant.

Dues aficions vaig tenir en els meus anys juvenils: una de caire esportiu com era jugar a futbol i l'altra més anímica i que encara dura, com és la poesia i la música. I tot això va fer que em rodegés d'una colla de companys i amics que tant els podia trobar a la caiguda de la tarda en "els castanyers" o "en el revolt de les monges" corrent darrera una pilota, com a la nit en l'escenari del Centre Catòlic assajant alguna obra teatral.

Aigü pot dir a què ve tot aquest prolegòmen i jo contesto que és una mena de presentació per aquelles persones que no em coneixen, puix ja fa 47 anys que visc fora de la meva vila nadiua i encara que

per l'Aplec de la Capella faci una escapada de dos o tres dies, això no obsta per dir que en l'actualitat ja estic arrelat en una altra terra des d'on, en dies clars, diviso perfectament la silueta del Montseny amb el seu Turó de l'Home, que serveix de complement a unes ànsies que basculen entre l'ahir i l'avui.

Doncs, com deia, en aquell temps feliç de la nostra joventut en què, quasi sempre sense fer despeses ens divertíem, vaig trobar un amic amb les mateixes dèries que jo i aquest no era altre que Rafael Vilà i Barnils al qual li agradava jugar al futbol, amb les seves cames llargues i escardelenques, i escrivia unes poesies plenes de sentiment i on el ben dir hi jugava un paper transcendent; un altre amic que també li agradava la poesia, però de caire festiu, era en Ramon Ferrer i Monplet (a.c.s.) més conegut pel sobrenom de Mon Milda. I les aficions es convertien en esplai ja que els escrits i les poesies publicades en el "Baix Montseny" d'Arbúcies o en "El Montseny" de Sant Celoni, amb pseudònim o sense, no dirien altra cosa.

Recordo bé que nosaltres tres, en Rafael, en Ramon i jo, ens vàrem proposar escriure cadascú una obra en un acte per representar-les en una mateixa sessió en el Centre Catòlic i d'aquesta faisó varen sorgir dos drames i un sainet que es varen estrenar el dia primer de març del

Excursió
(1958-59)

Tinc un llibre d'ell, "L'ocell i la nit" que m'ha acompanyat en moltes hores; tots els poemes són boníssims, però jo, com a prova d'afecte, separo solament dos versos d'aquella poesia intitolada "De l'arrop antic" i són aquells que diuen:

i l'arrop, a l'hivern, sobre el pa
blanc/

tenia gust de mare.

1931.

Per començar es posà en escena el drama en prosa "En el fang" original del qui signa aquest treball; després s'interpretà el drama en prosa, amb incrustacions de poesia, "Cingles avall", degut a la ploma d'en Rafael Vilà, i, per últim, s'estrenà el sàinet de l'humorista Ramon Ferrer, intitolat "Gomes d'elàstic", actuant en la vetllada actors: Jaume Canaleta, Joan Llorella, Pere Ferrer, Joaquim Planas, Ferran Masferrer, Víctor Martí i els autors Rafael Vilà i el que subscriu. Com es pot veure erem pocs però ben avinguts; vàrem tenir molt d'èxit i la prova d'això fou que, al cap de quinze dies, es va haver de repetir el programa a petició del públic. En Ramon Ferrer no entrava en el repartiment ja que sempre feia d'apuntador. L'únic defecte que tenia a l'apuntar sàinets, era que si l'obra feia riure, cosa molt natural, ell a dintre la "conxa" reia més que el públic i el treball era dels actors per no perdre ni l'aplom ni el fil de l'obra.

Si els entreactes resultaven massa llargs, per canvi de decorats o alguna altra causa, sempre teníem un home excepcional per entretenir la massa, el qual amb la veu timbrada, potent i expressiva, recitava la "Balada del Mestre Jordi" del Ferrer de Tall d'en Pitarra, o "L'any mil" d'en Guimerà o aquella poseia tan jovial que té per nom "El Lloro, el Moro, el Mico i el Senyor de Puerto Rico" d'au-

tor desconegut, que divertia al públic fent-se mereixedor d'un xàfec d'aplaudiments.

ara que parlem d'en Rafael, serà bo fer constar la seva faceta més singular -a més d'ésser un home de retentiva inusitada per aprendre's llargs poemes de memòria- en el vessant de poeta.

Senzill, il·lusionat, sincer i xiroi, les seves poesies dintre la varietat de temes, tenen una gran profunditat i un valor sentimental que subjuga des del primer moment, ja que juga amb la idea i la reflecteix amb un lèxic natural i precís. La consonància dels versos a igual que una melodia quan, cap al final, busca l'acord perfecte, deixa en l'ànima del lector o de l'oient, segons els casos, una tranquil·litat d'esperit insubornable i en la superació dels obstacles és on es referma més la seva personalitat.

ja que, jo que coneixia la seva mare, de cara petita i simpàtica, m'imagino l'alegria que tindria si encara pogués sentir aquesta frase que comporta l'amor de tota una vida.

Potser l'home del carrer no s'adona d'aquests esperits seleccionats que reclosos en les seves cavil·lacions constitueixen una minoria en el difícil art de la sensibilitat i de la vocació, però els qui coneixem l'obra del nostre amic no solament hem d'encoratjar-lo sinó que em de desitjar-li anys de vida perquè escrivint en vers o en prosa copsi l'ambient dels nostres dies i posi ben alt el prestigi d'aquesta terra que ens ha vist néixer a tots dos.

Per molts anys, amic Rafael!

Fèlix Graells i Farró
Torroella de Montgri
Març de 1983

Fèlix Graells, poeta, que tot i que resideix a **Torroella** des de fa un bon grapat d'anys, va néixer a la nostra vila, a la qual ha dedicat sovint nombrosos poemes amarats d'un cert enyorament, fou, i és un gran amic de Rafael Vilà i Barnils i ha recollit de bon grat el nostre oferiment perquè fes una breu semblança del nostre homenatjat. D'ell també hem escollit una poesia dedicada a Rafael Vila, inclosa en el seu llibre "Hores de Lleure", i que hem volgut reproduir en aquest dossier.

A l'amic i poeta En Rafael Vilà i Barnils

HORES DE LLEURE (1979)

Fa molts anys, bon amic, que no sentia
del teu verb escaient i mesurat
aquell afecte que ambdós ens unia
amb el llaç fefaent de l'amistat.

quan jovenets seguïem nostra via
plens d'il·lusions, pensant en el demà
i aquest demà negrós i fraticida
en dos ·lloçs ens va deixar

Però malgrat tot, jo vaig veure una
estrella/
des d'aquest vell racó de Torroella
que fitava el Montseny i el seu voltant;
tu, des de Reus, també la vares veure
i sempre més, per força, haurem de creure
que l'Arbúcies gentil, té el seu encant.

He llegit el teu llibre amb ver plaer
puix "L'Ocell i la Nit" és romiatge,
ve a ser, com t'ho diré, un llarg viatge
del teu esperit que se sent capdavanter,

i vola entorn del Camp amb frenesí
i de Poblet admira la bellesa
rememorant el temps de sa grandesa
tot escoltant la veu del Francoí

La platja de Salou s'obre riallera
la Serra de Montsant, ferma i austera
les aigües del vessant a l'Ebre duu

forjant un cant de goig i d'esperança.
La "Nit" fou la injustícia i l'enyoran-
ça/
però "l'ocell", car amic, l'ocell ets tu.

Fèlix Graells i Farró

Sobre Rafael Vilà Barnils i la seva poesia

En la desolació de la postguerra, a Reus, com a cada indret de Catalunya, els efectius dels quals es disposava per a la re-empresa eren irrisoris. La desfeta va ésser aclaparadora, com a mínim, -i ho repeteixo i ho expresso amb risc de redundància perquè cal tenir-ho present sempre- i els quatre noucentistes que quedaven descoratjats i desmoralitzats, comptaven només amb un fil de veu i una engruna d'ànim per a tornar la tasca, vull dir, és clar, de reprendre -com fos i a la mesura possible per mínima que resultés- la reconstrucció d'una consciència col·lectiva de catalanitat. A Reus, però, es comptava amb un d'aquests noucentistes, Joaquim Santasusagna, pel qual no hi havia cap altra raó d'ésser ni estímulo de supervivència, ni altra fita ni altre horitzó que el de la catalanitat perquè es tractava d'un home d'un singular tan absolut que no comprenia l'existència més que en funció d'un sol plural i aquest plural era Catalunya. Tèdric de l'excursionisme, contemplat només com a camí per a aprofundir en el coneixement de la terra, i historiador de la literatura, en gestió que comportava l'aproximació vers el total coneixement espiritual del mateix espai, Joaquim Santasusagna va procurar reunir i aplegar els migrats i dispersos efectius. I com en una nova, encara que mínima,

versió d'una altra Renaixença va haver de fer cap als poetes. Els poetes continuaven i, fins i tot, sorgien, malgrat tota la climatologia no tan sols adversa sinó ferotgement hostil. Els poetes reusencs que ja havien publicat abans de la guerra, Antoni Correig i Ernest Casajuana -vilanoví però reusenc d'adopció- i els que començaven a fer versos amb dignitat després de l'any 1939, Josep Maria Arnavat i Ramon Amigó, eren reunits per Joaquim Santasusagna i posats en consideració del públic, reduït però intensament interessat, no pas en cap sala de cap centre cultural i molt menys oficial, sinó en diversos indrets ben discrets, pròxims a Reus, on tots plegats es traslladaven per a celebrar conferències o lectures de poemes, actes que de cap manera haurien estat autoritzats en aquells anys quarantes, -quan el puny de ferro franquista no portava ni tan sols el quant de camussa que després es col·locà per a salvar alguna aparença de cara a l'exterior sempre despreocupat i discret- en les quals estaven clausurades les entitats culturals, -el Centre de Lectura, i, fins i tot, les recreatives com "El Círcol", L'Olimp i La Palma- quan ni els recordatoris dels difunts s'autoritzaven de fer en català. Aquestes excursions literàrio-patriòtiques, amb parada i sessió, procuraven trobar acollida, com he dit, en llocs discrets i plà-

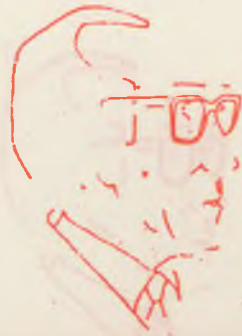
cids de la geografia del Camp de Tarragona o de la Conca de Barberà a fi que els assistents -una trentena de persones més aviat d'edat madura- no haguessin de fer gaires quilòmetres en aquells trens més que tronats de l'època. Em sembla que va ésser a la sessió que va tenir lloc a La Vall de Montblanc, on, amb els poetes de Reus, va donar a conèixer els seus poemes un home d'Arbúcies que havia fet cap ací per circumstàncies adverses derivades de la política dels vencedors. Ell també aportava la seva poesia a aquell intent de reconstrucció i que resultava més una mena de reconfort pels participants -oients i protagonistes- que no pas una autèntica acció amb possibles ressons d'alguna eficàcia. En aquesta mena de "maquis poètic", com era denominat per alguns, jo diria que Rafael Vilà Barnils hi va conèixer les persones més significatives de la cultura reusenca dels anys de la preguerra, almenys dels supervivents; ultra Joaquim Santasusagna i els germans Ernest, Ismael i Ferran Casajuana, devia tractar-hi a Pere Totosaus, Josep Iglésies, els doctors Barrufet, Domènec Mas i Sabater, a Josep i Teresa Miquel Pàmies, tots aquells al meu entendre, components importants del tan eficaç grup noucentista del Reus de les dècades anteriors a aquells anys més difícils, parentesi de la guerra, a banda.

Rafael Vilà Barnils havia fet cap a Reus i hi va ésser acollit com mereixia. La seva indestriable naturalesa d'home-poeta, -d'home que considera la poesia (vaig citar Espriu en el pròleg del llibre de Rafael Vilà, "L'ocell i la nit", per a posar de relleu aquesta idea) "com una mica d'ajuda per a viure rectament" i que viu rectament, però, més

que ajudat per la poesia, perquè les dues rectituds li són simultànies- la seva indestriable naturalesa d'home poeta, deia, li va fer guanyar l'estima general, l'estima de la gent que el va conèixer en el treball, al redós de l'entitat "Orfeó Reusenc", on hi va tenir una llarga i fructífera activitat, al Centre de Lectura -l'ateneu reusenc esmerçat en el conreu i promoció de la cultura que a Reus li pertoca- i en els carrers de la ciutat, en aquell Reus encara coherent perquè les seves dimensions i el seu urbanisme, grisós però mínimament harmònic, no estava del tot destruït per la cobdícia dels "capitans d'empresa" que van acabar de deshumanitzar la població als primers esglaons dels anys seixantes. Rafael Vilà Barnils, certament, sense oblidar mai els seus orígens, va identificar-se humanament i poèticament amb el Camp de Tarragona i amb la població que el centra -i, possiblement, que el presideix- amb vincles d'afecte, de relació, de convivència cordialíssima amb la seva gent i, potser, amb els grups més sensibles i, especialment, fent-se seves fórmules d'expressió autòctones, les quals magnificà en incorporar-les als seus poemes, on hi acollí, a més, amb tota la significació i contingut, grans i petits topònims, els quals defineixen i caracteritzen, indubtablement, aquestes comarques nostres.

La poseia de Rafael Vilà va tenir també una acollida ben considerable en l'àmbit reusenc i va ésser valorada, i continua essent-ho, com es mereix: pel verb directe, precís, persuassiu; per ritme exacte, pertinaç, sobira molt sovint; pel vocabulari cabdalós on s'alternen saviament els girs del Camp i els de la Selva; pels recursos en pro de l'expressió més intensa basculant des de simbolismes subs-

>

tanciosos i suggeridors a les afirmacions més contundents i directes.

Com un pont eficaçment estès des del món líric dels primers anys trenta a la més viva actualitat, o com una mena de síntesi de les modalitats que l'expressió poètica ha necessitat durant una colla de desenes, les quals podrien ésser en nombre de quatre, el verb poètic de Rafael Vilà Barnils es descabella amb unes variacions esglaonades -sense abandonar les constants bàsiques- on és facilíssim d'identificar-hi els topants sobresortints del desenvolupament poètic nostre. Sense cap mena de versalitat negativa, el poeta ofereix en la seva obra senyals evidents de tots els caires que la poesia catalana ens ha anat proporcionant durant els darrers períodes. Ho ha fet a tota una manera personal, amb un toc propi que li atorga tot el valor des d'ajudar a dir que Vilà és autor d'una obra original i, a la vegada, del tot sensible a les variacions que ha sofert el corrent poètic general.

Si examinem l'obra de Rafael Vilà, per mitjà del seu llibre "L'ocell i la nit", llibre que vaig tenir l'honor de prologar i que em sembla del tot representatiu de la producció del poeta, veurem, efectivament, com es pot constatar la presència d'elements provinents del noucentisme carnerià, o de la contemporània vitalitat estel·lar de Josep Maria de Sagarra, o de les més pròximes fórmules postsymbolistes i que Vilà ha fet seus i ens dona la seva versió ben personal, no pas com a imitació sinó com a creació coincident. És a partir d'aquestes coincidències que es va seguint l'evolució de Vilà d'acord amb les evolucions generals i això ho podem anar comprovant a les diferents parts del llibre però d'una forma especialíssima a la tercera part, dedicada a poemes nadalen-

Aquesta col·lecció de poemes nadalençs, veritable pedra de toc en l'obra del poeta, és una riquesa literalment extraordinària per la seva qualitat i per la varietat dels seus elements i les seves consecucions. Les nades compten amb un excepcional virtuosisme musical, aconseguit amb la rima sorprenent i acalorida, de vegades, i amb el ritme sempre convincent i tan persuasiu com, en una altra vessant, el sentit de la composició; aquests poemes van entrant, pàgines enllà, en un actualisme dramàtic que rebutja el to tradicional -possible desvetllador de sospites de convencionalisme, si la insistència es dilata- per a fer

se lírica denúncia, tan punyent com autènticament poètica. En arribar aquest punt, quan el poema de Rafael Vilà deixa el possible to madrigalesc que ens ha guanyat en la primera part del llibre per a convertir-se en poema denúncia, és fa evident una transmutació en la forma i aquella musicalitat de la qual hem començat a parlar, perd el protagonisme de primera fila, i la significació de les paraules del poeta adquireixen una gravetat que no sembla admetre sufragis de cap mena i que en plena nuesa, sembla exigir el protagonisme únic, la singularitat. Però mai no l'aconsegueix l'exclusiva d'aquest protagonisme, perquè la musicalitat mai no abandona els poemes de Rafael Vilà Barnils i la seva presència virtuosament solapada conti-

nua atorgant als poemes aquella vibració que necessita la paraula despulada per afegir a la clarividència del seu significat aquella dosi d'emoció -no pas epidèmica- imprescindible perquè sigui traspassada del text al lector o, si fos possible, a l'oient.

La poesia de Rafael Vilà Barnils, la obra poètica de Rafael Vilà, se'ns ofereix ara, als anys vuitantes, com una mena de panoràmica excel·lent, personal i original, i, a la vegada, també amplament comprensiva, de les diferents modalitats expressives de les quals s'ha volgut servir la poesia catalana per a manifestar-se al llarg del darrer mig segle.

Xavier Amorós
Reus, març de 1983

Xavier Amorós, poeta realista de la postguerra, que ha publicat varis llibres de poesia, entre els quals destaquen: "Guardeu-me la paraula" (1962), "Qui enganya para" (Premi Carles Riba 1964), i el que s'ha editat recentment "L'obra poètica de Xavier Amorós". Nascut a Reus, va arrelar fortament en aquesta ciutat, i ben aviat va col·laborar en les tasques de la secció de Literatura del Centre de Lectura de Reus, en diverses empreses de teatre amateur i ha participat en les antologies de la poesia

reusenca. D'aquí neix la coneixença amb Rafael Vilà i Barnils, coneixença que, amb el temps, es va convertir en ferma amistat.

Ens semblava del tot adient, i no fer-ho hauria estat injustificat, de parlar d'En Rafael i la seva estada a Reus, ciutat on va passar els anys d'exili, i amb el qual té uns estrets lligams.

Ningú millor, doncs, que Xavier Amorós, l'amic i el poeta per a fer-ho. Ell amablement ha accedit al nostre prec.

Des d'aquestes pàgines li donem les gràcies.

suplement d'homenatge

ULLS VERDS

Fars que llum reteniu d'un crepuscle adormit
ulls de prat, ulls de bosc, ulls de verd infinit!

Quan xiscleu des del fons d'un parpebre desclòs;
quan pinteu el neguit i enceneu el repòs,

tot l'entorn resplandeix, tota cosa reviu,
fuig la boira del cel i la terra somriu.

Quan ploreu, tot l'encís s'ennuega de fel,
cruix la terra en sanglot, s'extremeix tot el cel.

Ai, ulls dolços, oasi del mític desert,
que poseu sobre el món un to pàl·lid verd!

Convertits en enigma d'un rostre gentil,
us pressento dins l'aire magnífic d'abril
i us estimo en el bes, en l'enuig, en el vel...
car no sé si sóc fill de la terra o del cel!

Tant us duc a la pensa, a la sang i en el pit,
ulls de bosc, ulls de prat, ulls de verd infinit!...

CÍTARA BLAVA

Dintre la nit, tot el silenci canta.
Tu i jo anem sols sobre el camí perdut.
Al fons de l'hora santa
señto que et vibra el cor en plenitud.

Tu em tens la mà. Em tens la mà i em guies
i em sento lleu sota els estels dormits:
hi ha a cada cosa tantes harmonies
que crec, ahora, viure moltes nits.

El llac ens ha aturat. Sobre la riba
vola en triomf la teva nuditat;
la lluna per besar-te es fa més viva
i enceta un bri minúscul de pecat.

T'acostes poc a poc a l'aigua mansa
i les algues del fons
t'envien un reflex pintat de dansa,
teranyina de mil oracions.

El món, la nit i tu. Els teus dits ratllen
tot el líquid sospir que el cel desfà...

i els somnis de la nit dringuen i ballen:
T'he vist tots els estels dintre la mà!

PERXADA çlou aquest suplement d'homenatge a Rafael Vilà amb aquest petit recull poètic de la seva obra. Tant "Insomni", que apareix en la portada d'aquest suplement, com "Solitud" formen part de "Terregada d'alzina", llibre que serà publicat properament en motiu de l'ho-

Díptic poètic

SOLITUD

Plegaven les estrelles
la nocturnal cançó
i anaveu Vós amb elles,
Jesús Nostre Senyor.

En va, des de l'aurora,
us ha cridat ma veu;
la vostra espatlla enyora
la fusta de la creu.

Si en blava voladúria
la llum se us ha emportat,
jo resto en la foscúria
del cor abandonat.

I plora l'ala estesa
seguint el vostre vol:
la nit de ma tristesa
la passaré tot sol!

menatge que Arbúcies retrà al poeta.

Per altra banda, "Ulls verds" i "Cítara blava" són poemes inèdits que Rafael Vilà ha lliurat a PERXADA com a primícia literària i que, en conjunt, serveixen com punt i final d'aquest suplement de l'abril de 1983.

PRESÓ DE GIRONA

tercer pis,
cel.la 5 b

El dia vint-i-u de març del 1.939, quan feia totjust pocs dies que havia arribat a Arbúcies, procedent d'Arles-sur-Tec on els francesos ens acollien i ens donaven la benvinguda tot apilant-nos en un Camp de Concentració que no tenia eixoplucs ni xavoles de cap mena, vaig ingressar, junt amb deu arbúciencs més, cinc viladrauencs i nou hostalriquencs, a la Presó Provincial de Girona que aleshores incloïa, juntament amb el cos d'instal.lació que li era propi, la totalitat de les dependències de l'antic Seminari, tot formant, així, un grup penal més que respectable, si hom s'ho mirava, és clar, des de la seva plena capacitat.

Eren les dues de la matinada quan la considerable colla d'emmanitllats entrava, de dos en dos, al Preventori, exactament davant l'enreixat on hi havia les cel.les dels condemnats a mort. Després d'un registre nominal efectuat amb rapidesa i de l'escorcoll rigorós a càrrec d'uns funcionaris antipàtics, hom va fer-nos pujar al tercer pis i, un cop dins el passadís d'entrada, va barrar-se la porta darrera nostre, sense altra llum que la de l'única bombeta que hi havia en tot l'espai d'uns seixanta metres de llargada: aje-guts terra enllà, quasi apilonats per a guardar-nos més del fred, vam esperar l'arribada del nou dia; un dia tan nou, que va proporcionar-nos el ximple consol de veure arribar una quasi multitud de gent emmanitllada.

Quan va fer-se de dia ja havien arribat nous grups de gent presa, tants, que el passadís, que era ample com un carrer, anava ple del tot. Com que les cel.les estaven barrades a pany i clau, va ésser necessari obrir-les una darrera l'altra a fi d'acomodar (es un dir) els nou-arribats, el nostre grup va dividir-se, és clar, de forma que En Pol, els dos ger-

mans Iglesias, En Franco i jo vam anar a raure al departament "b", de la Cel.la núm. cinc, la qual tenia una fondària exacta de setze pams per una amplada de nou, i, sobretot, l'avantatge de posseir una única finestra d'uns tres pams d'amplada i dos d'alt, situada ran del sostre el suficient per a lliurar-nos de la punteria dels sentinelles que, des del carrer, disparaven el fusell de tant en tant.

Però vet ací que mentre estavem comentant la sort de la nostra comoditat relativa, s'obre la porta de nou per a fer entrar els cinc de Viladrau, tots amb la casa a l'esquena; un milicià d'Hostalric, i l'agutzil i el sereno de Flassà. Catorze homes, on sols n'hi cabia un màxim de quatre.

De totes maneres, he de confessar que aquell "viure" en comunitat va donar-nos una germanor quasi admirable i, tant fou així, que, quan hom va jutjar els dos de Flassà per a condemnar-los a l'afusellament, a la cel.la va haver-hi un concert de ploralles: les penes també uneixen.

Encara que semblí impossible, de mica en mica vam acostumar-nos a viure dins d'aquella estretor. Durant les primeres setmanes, la semi-asfíxia era força accentuada, tant que calia sortir sovint als waders amb l'excusa de necessitat, però com que la cagadora i l'única aixeta d'aigua eren úniques en tot el departament, sempre hi havia una cua que esgarrifava. La gran sort vam tenir-la quan un de la colla va rebre una galleda del defora i així, junt amb un càntir que la Direcció va destinar a cada cel.la, va mitigar-se de la líquida necessitat. De totes maneres, quan va arribar l'estiu l'escassetat d'aire respirable va accentuar-se molt més, i, si bé ja ens hi havíem acostumat força, quan el

matí i el vespre entrava l'Oficial de torn per fer el recompte, ens escapava el riure quan el véiem que s'havia de tapar la boca i el nas amb el mocador. Més empipadores éren les xinxes i els polls, que no ens deixaven dormir tranquils. En quant a la gana, no en passavem pas, tota vegada que, qui més qui menys, tots rebíem cada setmana el cistell de casa; i, per altra banda, el pa que ens donaven era força blanc: cal dir la veritat.

Quan vaig sortir després del Consell de Guerra que va condemnar-me a vuit mesos de presó, ja feia onze mesos que jo era hoste de la Cel.la Cinquena B. Sabia que dintre el rau-rau que havia d'ocasionar-los la meva sortida, hi havia l'engruna de satisfacció pel meu alliberament. Vaig deixar-los tot plorant i, tant fou així, que quan la meva dona, que m'esperava a la sortida, va creure's que plorava d'emoció, jo sabia ben clar que plorava per haver deixat els amics estimats a la seva cel.la.

Quan, quatre mesos més tard, cansat de viure d'amagatotis i perseguit pel fet d'una nova denuncia, tornava a la Presó de Girona, vaig trobar-hi de guàrdia l'oficial Almonacid, el qual, després d'inscriure'm al llibre d'entrada, va tornar-me, a petició meua, a la Cel.la Quinta b, al tercer pis de la planta antiga.

D'aquesta segona estada en parlaré, si Deu ho vol, un altre dia.

Rafael Vilà i Barnils

AMBAIXADA ARBUCIENCA

Aquesta vegada vull o em permeto d'ofedir i dedicar-lo a tots els lectors arbu-ciencs, després d'haver escoltat i fet un sens fi de xerrades en quasi vint anys d'existència de l'Agrupació d'Art Teatral d'Arbúcies. Serà modest, modestíssim i simplificat el comentari ja que tal vegada repetiríem el que sap tothom, a l'ensem que en diferents ocasions s'ha procurat disfressar o tergiversar l'origen d'aquesta modèlica agrupació d'afec-cionats a l'Art de Talia.

L'any 1.963 i precisament en el marc del Centre Càtolic d'Arbúcies, on durant tantes passades hi havien desfilat incomptables generacions d'arbu-ciencs, ja sigui amb funcions de caire juvenívol o bé en obres teatrals, era com si diguéssim tot un poble al servei i esbarjo del mateix poble. No sempre les coses rutllen amb plenitud modèlica d'eficàcia, ni llisquen suaus com hom voldria, es passen temporades bones, mitjanes i dolentes i quan aquesta última sura descaradament fa perdre el ritme de les activitats culturals fins que cansats els membres de bona fe, formen valerosament i desinteressadament un grup altruista revalidant i mantenint la tradició cultural fent sobressortir l'espur-na que encén la nova flama que dona vida i caliu fent brollar novament la continuïtat.

En les últimes dècades l'afec-ció semblava esmortuïda i fou pre-cissament aquest grup qui donà una nova empenta al teatre i quan tal-ment semblava estaven subsanades tota classe de dificultats, sorti-ren per sota la mànega elements que no havien ni sabien organitzar res però en sembrar discordies i carrega-tos d'enveges eren sobradament co-neguts i el que és més trist creguts, ferren suspendre una funció teatral

El president de l'Agrupació d'Art Teatral signant en el llibre d'Honor del Casal Català de Tolosa.

Foto Martí Plana

en vigílies d'ésser representada. Aquesta i d'altres, després, es re-presentaren al Casino per cert amb extraordinari èxit.

Es passa una temporada sense que les actuacions fossin molt seguides i fa aproximadament quatre anys, quan ja algú es creia que ja no seríem cap destorb, va sortir l'oportunitat d'actuar per la Festa Major a l'envelat, considerant ja tradicional col.laborar-hi tractant-se de la principal festa local, ho hem mantingut durant tres anys consecutius.

L'any passat, al mes de febrer se'ns proposà actuar a Madrid en el Centre Català de la capital, gràcies a una subvenció que per al mateix fi ens designà la Generali-tat de Catalunya vàrem veure rea-litzat un esdeveniment que no hau-

riem pogut somniar mai. Durant tres dies d'estada a Madrid vàrem tenir ocasió de conviure cordialment amb catalans que viuen i treballan a la capital demostrant-nos en tot moment tota classe de simpaties i amabilitats.

L'experiència del record de l'estada a Madrid va fer que acceptéssim la invitació d'anar a representar TERRA BAIXA a Tolosa del Llenguadoc (França), allí podem dir que hi anàvem com qui diu a casa nostra, ja que dos arbuciençs que fa molts anys que hi viuen ens esperaven com qui espera un germà, i a dir veritat ens varen rebre amb una immillorable acollida.

L'expedició arbucienca de bona arribada fou obsequiada amb un vi d'honor en el local del Centre Català de Tolosa, esperant-nos representacions dels mitjans informatius francesos, directius, socis i altres personalitats. El president de l'entitat Isidre Fitó, ens va donar la benvinguda i el secretari general de la Federació d'Entitats

Catalanes a l'esrtanger, l'arbucienç Lluís Fortet profundament emocionat va elogiar la important tasca del grup teatral que està realitzant de caire a la promoció del teatre català, orgull, digue, de la nostra cultura i la nostra llengua.

Ens va complaure moltíssim que en la curta estada a Tolosa el batlle d'Arbúcies i Sr. fossin presents a l'explèndid dinar amb què fórem obsequiats i en la funció de teatre varen poder gaudir contentíssims dels aplaudiments amb què el públic occità obsequià els seus convilants arbuciençs ambaixadors de la cultura de la Vila Jardí del Montseny.

Josep Guàrdia

El Batlle d'Arbúcies fent lliurament d'una placa al President del Casal Català de Tolosa en agraïment a la gran acollida que feren als arbuciençs. (Foto

(Foto Martí Plana)

PERXADA és la revista
d'Arbúcies,
ÉS LA NOSTRA REVISTA!

JO PREFEREIXO LA SALUT,

PER AIXÒ NO FUMO.

CONVENI METALL 1.983

Dintre un clima de la més absoluta normalitat, es conclueixen a Girona, les negociacions, amb la signatura del Conveni del Metall. Després de quatre trobades de negociació, en què les parts demostraren la voluntat, en tot moment, d'arribar a un acord a través del diàleg, que es traduí amb la signatura, el 23 de març, del document que regula les millores econòmiques i socials pels obrers del Metall durant el 1.983.

El principal tema de discrepància fou l'augment salarial fixat per l'A.I (Acord Internacional). 9,5% de mínim, 12,5% de màxim.

Els punts més importants del conveni podrien ésser:

Vigència. Un any, 1-1-83, al 31-1-83

Increment salarial. 11%

Revisió salarial. En el cas que a 30 de setembre l'índex del cost de la vida augmentés un 9% s'aplicaria la clàusula de revisió.

Antiguetat. 1.460.-ptes..per més i quinqueni.

Vacances. 30 dies.

Prestació invalidesa o mort. 840.000 ptes.

Representació sindical. Possibilitat d'acumular les hores de representació entre membre d'una mateixa Central Sindical sense que excedeixin del doble de les que per llei puguin correspondre.

Dietes. 1.575.- complerta; 563 mitja dieta.

Quilometratge. 17.-ptes.Km. més una pesseta per acompanyant i quilòmetre.

Donada la importància del Sector del Metall al nostre poble, creiem que aquesta nota informativa pot ésser d'interès per molts lectors de "Perxada".

Només recordar la cloenda de l'acte oficial de signatura del conveni, en què ambdues parts manifestaren la seva satisfacció, tot alegant que malgrat els acords no satisfieien del tot a cap de les dues parts, era el millor acord que s'havia pogut assumir.

MEMBRE DE LA COMISSIÓ NEGOCIADORA

UGT LA SELVA

A. Auladell

A casa nostra, a La Selva, i amb una selecció de mobiliari de qualitat per la vostra llar

JAUME RECARENS
• INTERIORS •

Arbúcies - telf. 86 02 96

Representació exclusiva a La Selva de Mobles

MINISTERIO DE TRABAJO Y SEGURIDAD SOCIAL

DISPOSICIONES FINALES

34955 REAL DECRETO 3887/1982, de 25 de diciembre, por el que se modifica el Real Decreto 1445/1982, de 25 de junio, que regula diversas medidas de fomento del empleo.

El Real Decreto 1445/1982, de 25 de junio, por el que se regulan diversas medidas de fomento del empleo, establece que la contratación temporal, prevista en la sección primera, capítulo II, podrá utilizarse hasta el 31 de diciembre de 1982.

Sin perjuicio de que se haga necesario una revisión de la totalidad de las medidas de fomento del empleo actualmente vigentes y con la finalidad de evitar un vacío legal que impediría la utilización de la contratación temporal como medida prevista en el artículo 17, 3, de la Ley del Estatuto de los Trabajadores, el Gobierno cree preciso prorrogar su vigencia introduciendo aquellas modificaciones que la propia experiencia aconseja a efectos de conjugar, en la medida de lo posible, la necesidad de utilización de esta figura contractual y las garantías adecuadas para evitar la desnaturalización de su finalidad.

En su virtud, a propuesta del Ministro de Trabajo y Seguridad Social, de acuerdo con el Consejo de Estado y previa deliberación del Consejo de Ministros en su reunión del día 29 de diciembre de 1982,

DISPONGO:

Artículo único.—La sección primera del capítulo II del Real Decreto 1445/1982, de 25 de junio, que comprende los artículos 4.º, 5.º y 6.º, queda redactada, a partir de la entrada en vigor del presente Real Decreto, en los términos siguientes:

Artículo 4.º Los contratos temporales que, como medida de fomento del empleo, al amparo de lo establecido en el artículo 17, 3, del Estatuto de los Trabajadores, se celebren hasta el 31 de diciembre de 1983, se regirán por lo dispuesto en los artículos siguientes.

Artículo 5.º 1. El régimen de los contratos a que se refiere el artículo anterior es el siguiente:

a) Su duración podrá ser de hasta dos años, con un mínimo de seis meses, excepto en los sectores de construcción y hostelería, que podrán tener una duración mínima de tres meses.

b) Cuando se concierten por un plazo inferior al máximo establecido podrán prorrogarse antes de su terminación, mediante acuerdo de las partes, que deberá ser comunicado a la Oficina de Empleo correspondiente, sin que el tiempo acumulado, incluido el de las prórrogas, en su caso, pueda exceder del plazo máximo de duración.

c) Se extinguirán llegado su término, previa denuncia por cualquiera de las partes. Si, cumplido el término, no mediara denuncia de ninguna de las partes, el contrato se considerará prorrogado tácitamente por tiempo indefinido. Caso de denuncia, la parte contratante que la formula deberá notificar a la otra la terminación del contrato con una antelación mínima de quince días, si la duración del contrato de trabajo es superior a un año, pudiendo sustituirse el preaviso del empresario por una indemnización equivalente a dicho período.

2. Los contratos temporales se presumirán transformados en contratos por tiempo indefinido cuando el trabajador no hubiese sido dado de alta en la Seguridad Social, siempre que hubiera transcurrido un plazo igual o superior al período de prueba establecido para la actividad de que se trate o no se hubiesen observado las disposiciones sobre exigencia de celebración por escrito del contrato.

3. Se presumirán por tiempo indefinido los contratos temporales celebrados en fraude de ley.

Artículo 6.º 1. Los contratos temporales, a que se refieren la presente sección y la primera del capítulo III del Real Decreto 1445/1982, de 25 de junio, estarán sujetas a limitaciones en función de la plantilla fija de correspondiente centro de trabajo, con arreglo a la siguiente escala:

- a) Plantilla de más de 1.000 trabajadores: 5 por 100.
- b) Entre 501 y 1.000 trabajadores: 10 por 100.
- c) Entre 251 y 500: 15 por 100.
- d) Entre 101 y 250: 20 por 100.
- e) Entre 51 y 100: 25 por 100.
- f) Entre 26 y 50: 40 por 100.
- g) Entre 1 y 25: 50 por 100, pudiendo llegar hasta el 100, previa comunicación a la Dirección Provincial del INEM.

Se considerará plantilla fija del centro de trabajo, a los efectos de lo establecido en la presente disposición, la integrada por los trabajadores fijos de plantilla y fijos de obra de cada centro de trabajo.

2. No se podrán realizar contratos temporales para cubrir puestos de trabajo que hayan quedado vacantes por terminación de otro contrato temporal, despido improcedente o expediente de regulación de empleo durante el año inmediatamente anterior a la fecha de la contratación.

Primera.—Las normas a las que sustituye el presente Real Decreto seguirán siendo de aplicación a los contratos concertados conforme a las mismas.

Segunda.—El presente Real Decreto entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid a 29 de diciembre de 1982.

JUAN CARLOS R.

El Ministro de Trabajo y Seguridad Social,
JOAQUIN ALMUNIA AMANN

Sant Jordi Gloriós

Sant Jordi Gloriós,
si voleu ajudar-nos
baixeu del cavall blanc
fent de l'espasa dalla
Ai,
que de feinada rai!
No us preocupeu pels dracs,
l'espècie és acabada

...

Les donzelles, bon Sant,
no cal defensar a espasa,
que han après a llegir
i a cobrar la soldada
Ai,
i han obliday el desmai!

...

Cavaller de l'amor,
traieu-vos la gramalla,
poseu-vos pantalons,
perquè ens fan molta falta
Ai,
si no ho feu ara, ni mai.

Maria Aurèlia Capmany

SETMANA DE SANT JORDI

DIMECRES, dia 20

a 2/4 de 4 de la tarda
Xerrada sobre literatura infantil
a càrrec de Mercè Canela.

DIJOUS, dia 21

a 2/4 de 4 de la tarda
EL PETIT CIRC

a 2/4 de 10 del vespre,
al Centre Cultural "La Gabella",
xerrada: com neix un llibre,
a càrrec de Mª Antònia Oliver.

DIVENDRES, dia 22

a la tarda
Passada dels nens i nenes dels cursos
menuts de les escoles d'Arbúcies anun-
ciant amb soroll i d'altres maneres
la vigília de Sant Jordi.

DISSABTE, dia 23

a 2/4 d'11 del mati
FIRA de SANT JORDI,
a la Plaça de la Vila

a les 4 de la tarda, organitzat per
l'Agrupació Sardanista, audició de
sardanes per la Cobla Génisenca.

Durant la setmana, exposició de
llibres a la Gabella, confeccio-
nats pels alumnes de les escoles
d'E.G.B.

"Per aquesta
diada, la
rosa i la
subscripció
a la Perxada"

de futbol sense anar més lluny van haver d'ajornar el partit del diumenge degut a la propaganda, entrada al camp, porteries, terreny de joc, seients, pilotes, tot estava ple de propaganda. Sortir al carrer era una veritable aventura, perquè quedaves enganxat i ple de cartells pertot arreu.

Diu que va haver-hi cases en què la gent s'estigué tres i quatre dies a dins pensant-se que encara era fosc i que se'ls havia espatllat el relotge, ja que quan obrien la persiana era tal la negror que veien que, tanmateix, la tornaven a tancar creguts que era negra nit.

Els cotxes, va haver-hi feina de saber cadascun de qui era, ja que estaven plens de papers enganxats. El poble va quedar molt de temps col. lapsat, ningú no podia entrar-hi ni sortir-ne, els de dins no en sabien res dels de fora i els de fora menys dels de dins.

El resultat final fou que el dia d'anar a votar, i degut que la gent no es podia moure de casa seva per la ingent penjada de cartells, ningú no va anar a votar i els tres partits decidiren fer una confederació tripartidaria, tot esperant unes altres eleccions.

En vistes d'allò que va succeir en la campanya electoralista, la gent va optar per abandonar massivament el poble fins a deixar-lo desert. quedant-se només els tres batlles de la confederació tripartida, que segons diuen alguns encara estan penjant cartells per a les eleccions.

M'explicaren també que algunes de les frases electorals deien així: "Nosaltres conservarem la natura", "Nosaltres donarem vida al poble", "Amb nosaltres hi ha el civisme", etc.etc.....

En acabat d'explicar-me tot això, vaig quedar-me capbaix i pensatiu per tot el que li havia passat en aquell poble i desitjant fervorosament que això no passés al meu.

SNIF

GIRAMÉ

PERRUQUERIA

Plaça de la Vila, 3

Tel. 8608.06 - ARBÚCIES

**VENDA de
GLAÇONS de GEL**

a 85 ptes. la bossa

• CARNISSERIA ARIMANY

F. Camprodon, 4

Armanyà

DISCOTECA ARBUCIES

La Festa encara ?

Francesc Planella

¿ COM ES POT PARLAR DE FESTA EN UNA SOCIETAT PREOCUPADA PEL TREBALL, EL MÓN, LA VIOLENCIA, LES LLUITES IDEOLÒGIQUES, LES DIFICULTATS D'EVANGELITZACIÓ, LA TENDENCIA A L'ANQUILOSAMENT DE LES ESGLÉSIES?
LA FESTA ÉS UNA DIMENSIÓ HUMANA QUE FORMA PART DE LA NOSTRA VIDA.

En aquestes breus ratlles voldria dir alguna cosa sobre la festa. Parlar de la festa pot semblar una mica estrany, sospitós o alienant, com diria algú. ¿Com es pot parlar de festa en una societat com la nostra preocupada pel treball, el compromís, el millorament del nostre món? ¿Com es pot parlar de festa en un món ple de tensions, violències, lluites ideològiques i reivindicacions que treuen tantes hores de dormir a moltes persones? ¿Com es pot parlar de festa davant dels greus problemes econòmics del nostre país, davant de tanta gent sense treball, davant de les amenaces constans de tancaments de fabricues? ¿Com alegrar-se en les festes si la mateixa Església és troba fortament amenaçada per les grans tensions que viu en el seu si? (Pensem per exemple, en Centro-Amèrica). ¿Com no patir per les dificultats de l'evangelització que causen tants mals de cap a tot responsable i cristià militant? ¿Com no sintonitzar amb aquells que sofreixen per una Església sovint poc evangèlica? ¿Com no comprometre's amb els qui lluiten per presentar un rostre "més net" d'una Església que tendeix a l'anquilosament? Per això s'ha dit que el cristià cal que sigui una persona compromesa. I això és cert. No podem sentir-nos indiferents davant d'un món que està ple de tensions. No podem ser insensibles davant d'unes aspiracions justes. Ens hem de comprometre en el millorament de la nostra societat, del nostre poble. És cert que aquest compromís no ens deixarà pas dormir totes les

hores que vulguem. Aquest és el costat seriós de la vida que, certament, no podem pas oblidar ni arraconar. Per això, cal preguntar: Encara cap la festa enmig de tota aquesta situació? Si ens limitéssim a subratllar el compromís i la lluita, faríem una persona "unidimensional", subratllaríem només un aspecte. Aleshores tindríem persones faltades de poesia, fàcilment angoixades pel seu treball, faltades d'alegria. I no parlem d'aquells que s'imaginem que ser persona és només produir, ser eficaç; que un temps d'oci, de calma, d'alegria, és un temps perdut.

La festa enllaça amb una ne-

1983 ABRIL 1983						
Dia	DI	DMS	D3	DV	DSS	Div
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

H hostal
Torres

C/ F. CAMPRODON, 14

Telèfon 86.00.42 - ARBÚCIES

"Un petó i
una subscripció"
(PERXADA)

cessitat profundament humana: alegria, compartir, gratuïtat, fer "no productiu". La festa és una dimensió humana que firma part de la nostra vida igual que el compromís, la lluita. Un sa equilibri humà exigeix la integració d'aquestes dues dimensions: compromís i festa. La festa, doncs, no és alienant de si mateixa sinó profundament humanitzadora, equilibradora, ens enriqueix, ens fa descobrir valors amagats. En tot cas som les persones que hem convertit la festa en alienant, deshumanitzadors, buida de sentit. Escriu Duquoc: "El món quotidià s'ofega en l'avorriment. Són poques les festes. El treball productiu, sense creativitat, porta a unes situacions que són una càrrega. El joc (l'oci, la calma, l'alegria, el saber meravellar-se davant de coses boniques) és quelcom tan vital com el treball". Ildefons Lobo, afirma: "La festa és l'ambient en el qual el joc, la fantasia, l'alegria, troben la seva expressió social. La festa és l'ocasió socialment acceptada d'expressar sentiments que en el treball massificador de cada dia, en les presses deshumanitzants estan reprimits, oblidats. La festa és la celebració de la vida. En tots els temps i civilitzacions els homes han traduït la festa en dansa i cant, en gest i paraula, en ritus i pregàries, en el silenci i la proclamació...La festa és el temps compartit per excel·lència. El joc i la festa, l'alegria i la celebració de la vida són manifestacions del "ser home", l'aixequen per damunt de l'animal i de la naturalesa".

En aquesta nostra societat necessitem estar de festa, fer un treball "improductiu", ens cal aprofitar l'oci, la quietut, la calma, la gratuïtat, saber compartir, expressar els nostres sentiments més profunds. Ens hem de saber desfer de les "presses impacients". Tot això ens humanitza.

GAUDIR DE LA VIDA SENSE FUM.

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOBRE EL TABAQUISME

CSG

CARNISSERIA

ROSA

c/ Major, 9 - Tel. 86.05.16
ARBÚCIES

Especialitat en el Pa de Pessic

brevs.

PREMI MONTSENY

L'Associació d'Amics del Montseny convoca aquest premi per a articles literaris sobre temes referents a qualsevol aspecte d'aquesta muntanya i la seva gent.

Els treballs s'han d'enviar per duplicat a la seu social de l'entitat: Mas Segalàs, Viladrau (Girona), fent-hi constar «Per al Premi Montseny». Han de ser inèdits, mecanografiats a doble espai i per una sola cara: l'extensió màxima ha de ser de cinc fulls holandesos. El termini de presentació és fins al primer de maig.

El premi té una dotació de 50.000 pessetes.

Associació Montseny-Guilleries

SOBRE LA CAMPANYA AMPOLLA-PAPER, FETA EL PASSAT DIA 8 DE GENER:

Es varen recollir 9.600 ampolles i 6.634 quilos de paper, més quatre mil tres-centes trenta-una pessetes (4.331.-) en metàl·lic. El total global de la col·lecta va ésser de setanta-cinc mil cinc-centes cinquanta pessetes (75.550.-).

Donem les gràcies a tothom qui d'una manera o altre hi va col·laborar.

NOTA SOBRE EL CANVI DE CARRECS, QUEDANT LA NOVA JUNTA AIXÍ CONSTITUIDA:

PRESIDENT	F. XAVIER PUIGDEVALL PUIGMASDEVALL
SOTS-PRESIDENT	LLUÍS DANÍS BOFILL
SECRETARI	JOAN RIBERA MARINÉ
TRESORERA	MONTserrat SOLER CANALETA
VOCALS	NÚRIA TORT ROCA
	MARIA JUNY RIERA
	M.ª TERESA PLANA PUJOL
	PERE BALLLLOSERÀ DALEMUS
	JOAN CAMPS SOLER

BANDA DE TAMBORS I MAJORETTES D'ARBÚCIES

La Banda de Tambors i Majorettes d'Arbúcies fa una crida a tots els nens i nenes que vulguin formar-ne part.

Tots els interessats us podeu dirigir a qualsevol membre de la junta que conegueu, o al seu president Manuel Montalban, passeig Mossèn Anton Serras, 39 lr. la. telèfon 860345.

Demaneu informació.

SOLUCIÓ CONCURS Nº 30

1. Cap d'Estopes
2. El Pelegri de Tossa
3. Santa Joaquina de Vedruna
4. Sot del Palau

GUANYADOR

Robert Rosell i Pagès

c/ Castell nº 66

Arbúcies

imatge

SERVEI TÈCNIC

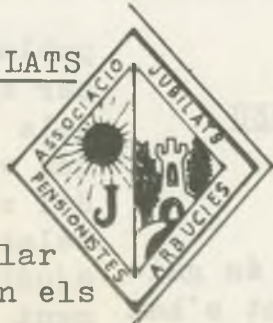
TV - TV Color Ràdio - ràdio Cassette
 Auto Ràdio Cassette Alta Fidelitat
 Antenes TV i Ràdio Comunicacions
 Accessoris i materials

Sorrall, 16

Arbúcies

(Girona)

NOTA DE L'ASSOCIACIÓ DE JUBILATS

A la Sala d'actes de la Llar del Jubilat, han tingut lloc en els mesos de febrer i març els esdeveniments següents:

-Tres conferències mèdiques amb temes relacionats amb la tercera edat, a càrrec dels doctors Joan J. Aragay i Joaquim de Ribot.

-Dues conferències sobre tabaquisme, pronunciades pel Dr. Antoni Rodríguez.

-Un reportatge sonor i audiovisual realitzat per J.M. Tarrats, S. Tort i J. Pujolràs.

L'associació celebrà l'Assemblea General reglamentària de socis i organitzà dues excursions a puns d'interès turístic de Catalunya.

Ara en aquests moments estem portant a terme aquests canvis anomenats i intentant fer realitzables algunes de les idees aportades per la nova Junta; i que sí voldríem puntualitzar també, que la nostra actuació no sortirà de l'àmbit de la sardana i de tot allò relacionat amb ella (audicions, concerts, cursets, conferències...)

Des de l'inici de les activitats de l'Agrupació Sardanista, aquesta ha estat sempre emparada per altres entitats, per això i tal com vàrem exposar també en aquesta Assemblea General, estem confeccionant uns estatuts que legalitzaran l'Agrupació Sardanista davant els altres organismes per a tots els efectes necessaris.

Aprofitem aquesta ocasió perquè tots els arbucienços que vulguin col.laborar (fen-se socis) amb l'Agrupació s'adrecin a algun membre de la junta.

Una salutació
Marta Romaguera
Presidenta Agrupació Sardanista.

Nota AGRUPACIÓ SARDANISTA

En començar la passada temporada sardanista, es va donar a conèixer a tots els socis de l'Agrupació, que la junta dimitiria en finalitzar la temporada, i la proposta de presentació de voluntaris per a formar una nova Junta.

Per això, ens vàrem posar d'acord una colla (Jaume Pujolràs, Miquel Tarrès, Ramon Cortès, Xavier Rubio i Marta Romaguera) i vàrem ésser presentats com a nova Junta a l'Assemblea General Extraordinària de socis que va tenir lloc el 18 del mes de febrer passat i acceptats pel socis assistents.

En aquest acte, es varen exposar diferents opinions entre els socis:

- canviar el dia de les audicions d'estiu.
- modificar el segell de l'Agrupació.

CANSALADERIA

Anna M.ª Ballús

F. Campredon, 6 ARBÚCIES

Nota INFORMATIVA DEL MUSEU
DE LA GABELLA

El Museu de la Gabella és gairebé una realitat. Actualment s'han dut a terme la major part de les gestions necessàries per a fer-lo possible. Només manca la signatura d'un conveni amb la Generalitat de Catalunya, per tal que el nostre Museu sigui inclòs dins de la Xarxa Comarcal de Museus de Catalunya

El Museu de la Gabella serà una mostra completa de la vida de la nostra vila i del seu entorn. S'explicaran quins han estat els principals factors que han conformat l'actual fesomia socio-econòmica d'aquesta determinada àrea fisiogràfica. Per explicar aquests factors s'ha realitzat una important tasca d'investigació, bàsicament etnològica i en un segon terme històrica i arqueològica. Conseqüentment el Museu serà essencialment etnològic, ja que l'Etnologia ens explica les causes immediates que conflueixen en l'actual formació de la nostra contrada. Malgrat tot la visió etnològica per si mateixa seria insuficient per assolir aquesta missió, per això es complementa amb l'estudi històric. Per altra banda es va creure que seria necessari remuntar-se fins les èpoques més antigues de les quals disposem documentació, ja sigui escrita o arqueològica, per tenir així una visió completa de conjunt. A tal fi s'ha reservat una sala introductòria que explicarà l'evolució del poble i del seu medi natural, des d'èpoques pre-romanes (materials iberics de St. Feliu de Buixalleu), aturarnos en el període medieval (esglésies romàniques, torres de guaita i materials del Castell de Montsoriu) que fou quan es produí una de les més decisives accions de

poblament (s. X i XI), fins arribar als nostres dies. Amb aquesta sala introductòria el Museu donarà una visió completa de la formació del nostre poble i de les seves relacions amb l'entorn, que ens ajudi a comprendre millor el moment present.

La idea de la formació d'un Museu no ha estat una cosa sobtada ans al contrari. Ja l'any 1.979 es bastí una colla de joves arbuciençs al voltant d'aquesta idea. El grup es va automenar Grup Recerques. La seva activitat, al marge d'una intensa campanya de divulgació a la premsa escrita, es va donar a conèixer públicament amb l'exposició Xivarris i Silencis (actualment exposada a Olot), acompanyada per l'edició d'un llibret, a càrreg de la Generalitat de Catalunya, del qual n'es autor l'Andreu Bover i Pagespetit. Després d'aquesta tasca de sensibilització pública i intitucional, vingué una etapa de consolidació burocràtica, per fer realitat aquest projecte. Aquesta darrere fase ha estat realitzada per l'Ajuntament d'Arbúcies, que des d'un primer moment recolzà la idea.

Amb l'entrada a la Xarxa Comarcal de Museus de Catalunya es pretén donar una cobertura econòmica al Museu, que tindrà dues fonts d'ingrés: La Generalitat i/o la Diputació de Girona, per una banda, i per altre la dotació municipal. Ultra això també és necessari entrar dins la política de Museus de la Generalitat, per tal de facilitar una tasca unificadora de criteris a tot Catalunya, pel que fa a coordinació, funcionament i documentació.

Cal dir que el grup promotor d'aquesta activitat està obert a l'entrada de nous membres i de noves suggerències.

GRUP DE RECERQUES, LA GABELLA

ASSOCIACIÓ
COMARCAL

PRO - DEFICIENTS
MONTSENY
GUILLERIES

CAMPANYA
100 SOCIS
MÉS

sigues solidari!

fes-te soci!

FESTA DE L'ARBRE

hivern

FITXA 1: HISTÒRIA

L'arbre, des de sempre, ha estat lligat a la vida de l'home. Ha estat, i continua essent, l'amic i protector més gran que hem tingut. Massa vegades, però, l'hem oblidat, o el que és pitjor, li hem perdut el respecte.

Els nostres escriptors i poetes ens han recordat que l'arbre és l'amic que ens acompanya del bressol fins a la tomba. Ha estat present en la nostra història i són moltes les tradicions i costums que sense ells no serien possibles. La preocupació per l'arbre no és d'avui. Ja en el segle passat, quan s'inicià la nostra Renaixença, molts ciutadans pregonaren el respecte i l'amor per la natura i el seu gran símbol, l'arbre.

En Rafael Puig i Valls fou el capdavanter i fundador de l'Associació d'Amics de la Festa de l'Arbre l'any 1892. Uns anys més tard, el 1902, foren aprovats els estatuts de l'Associació. Ben aviat les seves celebracions quedaren molt condicionades per les autoritats, desitjoses de fer-ne un acte oficial. En contra d'aquest corrent que podríem anomenar oficialista, el 1904, en Francesc Vinyes i Dordal, fill de Mojà i conegut arreu pel Tenor Vinyes -per la seva excel·lent veu que el portà a recórrer els millors teatres d'òpera del món- creà la Lliga de Defensa de l'Arbre Fruiter.

FESTA DE L'ARBRE

hivern

FITXA 3: ARBRES DEL NOSTRE PAIS

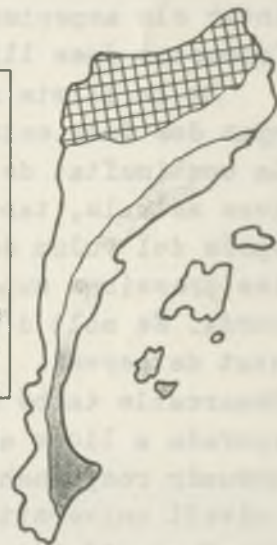
ALTA MUNTANYA

MUNTANYA MITJANA

TERRA BAIXA

Carnisseria La Nova

carrer del Port, 5.- Arbúcles

- VEDELLA • XAL • POLLASTRE • CONILL • PORC
- FORMATGES • CONSERVES • GREIXOS

HI HAURÀ OFERTES I REGALETS

ASPECTES MÉS RELLEVANTS DE CUPA I CDC

En el moment d'escriure aquestes ratlles només s'ha fet pública una llista ja definitiva de cara a les eleccions municipals. Necessitats d'impremta ens impedeixen esperar a la terminació del plaç de presentació de candidatures per conèixer la composició de la llista de Convergència. Així doncs sembla que queda perfectament definit l'espectre de candidatures entre les quals l'elector arbucienc haurà d'optar el 8 de maig. Per una banda, una candidatura d'esquerreres, nacionalista i populista, CUPA; de l'altra una candidatura de dretes, encara que es diguin de centre, representants de la gran patronal i d'un nacionalisme mal entès, sota el nom de CDC, amb l'inclusió mal dissimulada d'alguns peons d'Aliança Popular local.

En aquest article m'agradaria comentar els aspectes més rellvants d'aquestes dues llistes.

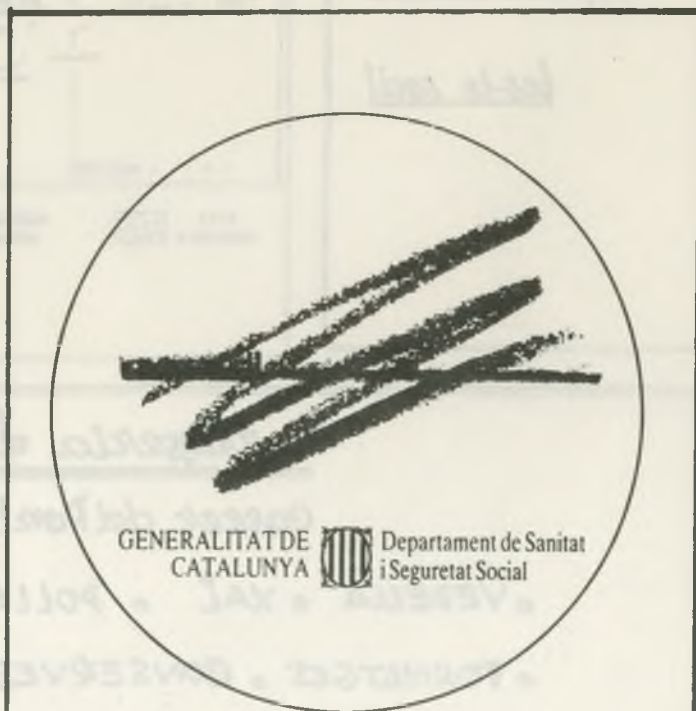
De la llista de CUPA es poden ressenyar dos fets entre d'altres:

- La continuïtat de la majoria dels regidors actuals, tant o més remarcables després del volum de treball realitzat i les pressions suportades que tothom recorda. És molt d'agrair aquesta voluntat de servei.
- Remarcable també que la gent nova incorporada a llocs amb possibilitats d'assumir responsabilitats sigui gent de nivell universitari, gent amb una certa formació i capacitat reconegudes.
- Destacable també el fet que un dels consellers més apreciats de l'actual equip, que per motius personals no pot assumir cap responsabilitat en el proper Ajuntament, hagi volgut figurar a l'últim lloc de la llista per donar suport de manera activa als seus companys.

De manera sintètica creiem que aquests punts ressenyats donen la pauta del que és CUPA.

Les referències que es tenen de la llista de CDC són a nivell de rumors. A la nostra manera d'entendre no són tan esperançadores. Ni de bon tros. Hi ha rumors de noms per tots els gustos. La manca d'idees es notòria. És a dir, només en tenen una pel que sembla: Guanyar a CUPA. I no s'adonen que això seria el pitjor que els podria passar. I és que a nivell de carrer es té la impressió que són els mateixos però amb una nova etiqueta. Una etiqueta que faci vendre més. En aquest cas, que aconseguixi més vots. I ja en aquests moments són molts els que es pregunten si serà suficient un canvi de nom per engatussar la gent. Creiem que no. Convergència sens dubte, té cartell. I diners. I el poder a Catalunya. Força econòmica tampoc no li manca a A.P.. Tot això junt és molt. Potser massa per a un poble tan petit com el nostre. Aquí ens coneixem tots. Les etiquetes sobren. De vegades només serveixen per amagar el que hi ha dins el pot. Pot ser aquest el cas.

P.P.

CAMPIONAT DE BILLAR LOCAL

Tal i com ja és tradicional, el Cafè Mariné ha organitzat durant els darrers mesos, el campionat de billar local, que enguany ha estat més disputat que mai, i ha tingut una nodrida participació, com ho demostren els 34 inscrits.

CLASSIFICACIONS FINALS-

PARELLES 1a categoria

- 1r. El Lute-J. Gual
- 2n. J. Pastells-M. Planchart
- 3r. J. Juncà-R. Xicola

PARELLES 2a categoria

- 1r. J. Cebrian-F. Martínez
- 2n. J. Pujolras-M. Bonfill
- 3r. F. Sánchez-J. Queralt

INDIVIDUAL 1a categoria

- 1r. J. Juncà
- 2n. Ll. Obiols

INDIVIDUAL 2a categoria

- 1r. M. Robau
- 2n. A. Mulero

INDIVIDUAL 3a categoria

- 1r. S. Lacomba
- 2n. R. Raurell

CROSS ESCOLAR

Després de les dues curses finals celebrades a Hostalric i Vidreres, deu arbuciençs s'han classificat entre els millors alumnes en el campionat comarcal de cros.

Aquests llocs d'honor han estat aconseguits després d'un gran esforç per:

ALEVINS FEMENINS

- Gemma Torres i Cladera, del col. Vedruna, en 9e lloc.

BENJAMINS FEMENINS

- Natàlia Pérez i Guzman, del col. Dr. Carulla, en 5è lloc.
- Maria Tayeda i Clapés, del col. Vedruna, en 7è lloc.
- Ester Vallmajo i Planiol, del col. Vedruna, en 9è lloc.

CADETS FEMENINS

- Ester soriano, del Montsoriu, en 1er lloc
- Irene Massó, del Montsoriu, en 3er lloc.

CADETS MASCULINS

- Joan C. Crespo, del Montsoriu, en 1er lloc.
- Antoni Trivillo, de F.P. en 3er lloc
- Sebastian Marmolejo, de F.P. en 5è lloc.
- Joan C. Blazquez, de F.P. en 8è lloc.

AUTO-CROSS

En Ramon Dalmau, després d'un any trionfal on aconseguí el sub-campionat d'Espanya i de Catalunya d'Auto-Cross, espera tot il.lusionat l'inici de la temporada d'enguany.

"En la temporada que ara comença, intentaré conseguir el campionat de Catalunya i el campionat Provincial"- ens deia en Ramon fa uns dies;-"tot i que el meu objectiu i la meva gran il.lusió seria poder participar l'any 1.984 en la Copa de les Nacions"- afegia.

La Copa de les Nacions, és una prova reservada als quatre millors corredors de l'Estat, i juntament amb Espanya, participen equips d'Itàlia, Bèlgica, Alemanya i Txecoslovaquia, cosa que ens demostra la gran categoria de la cursa. És per preparar aquesta important prova, que enguany sols

participarà en les 14 curses del campionat català i provincial, i tal i com va fer l'any passat, continuarà concursant amb un cotxe Renault-1600, però amb alguna modificació.

Esperem que no li manqui sort en el difícil any que li espera, car la competència entre pilots és cada cop més forta.

EL BASQUET NECESSITA AJUDA

El basquet local, després de quatre anys de caminar lent, però segur, es troba ara en un difícil moment, car per tirar endavant necessita la col.laboració de tots.

actualment compta amb dos equips, un d'infantil, ja federat, i un altre de mini-basquet, que participa en el campionat escolar.

Amb tot i aixó, les tres persones que treballen pel basquet, són insuficients per dirigir ambdós equips, i si no és possible trobar algun ajudant, ja sigui per preparar un equip, o bé per portar la part administrativa, o fins i tot per col.laborar en els desplaçaments, és molt problemàtic continuar amb èxit.

Seria una llàstima que ara que Arbúcies tindrà un poliesportiu, un esport tan bonic com és el basquet, no pogués continuar per manca de col.laboració.

Si algú està interessat en col.laborar-hi i treballar-hi, sigui per qualsevol cosa, pot dirigir-se a Montserrat Pujolràs, Merce Pelegrí o Lluís Planchart.

Només amb l'ajuda de tots, serà possible que la propera temporada, Arbúcies tingui quatre equips de basquet.

Jaume Sureda

ELS NO-FUMADORS TENEN DRET A LA SALUT.

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOBRE EL TABAQUISME

CARNISSERIA

ARIMANY

F. Camporodon, 4. - ARBÚCIES

BAR EL CENTRE

F. Camporodon 32

ARBÚCIES

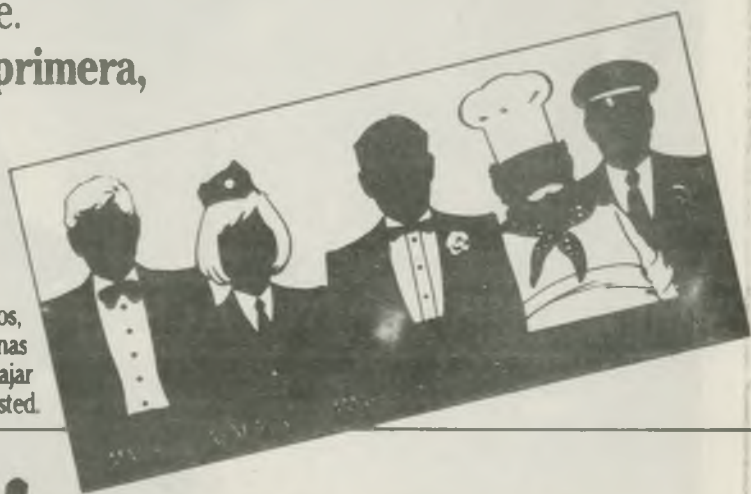
CONGRESOS - REUNIONES - BODAS - CONVENCIONES

EL CASINO DE LLORET LE OFRECE DISTINCION

En Casino de Lloret todo es distinción.
Sus Bodas, Congresos, Convenciones, etc.
destacan por su ambiente único y distinguido,
y por su servicio inmejorable.

**En Casinos, todo es de primera,
menos el precio.**

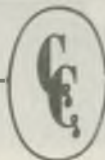
Consulte a Casinos,
para que estas personas
se pongan a trabajar
para Usted.

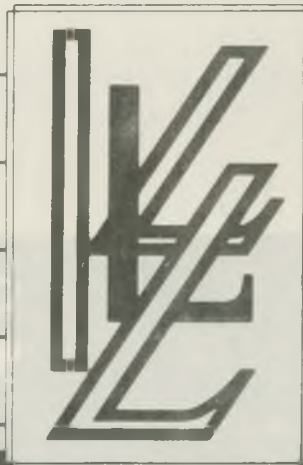
Casinos dispone
de Salones con
pequeña y
gran capacidad.

Información y Reservas: Tel. 972 / 36 65 12

Casinos de Catalunya, s.a.

CASINO LLORET DE MAR
Lloret de Mar - Gerona

**"la Caixa"
Cada dia
més
a prop.**

**de 600
persones
i teleprocés
vostre servei.**

**CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"**